

EDWARD MCKENDREE BOUNDS,

werd geboren in Shelby, in de staat Missouri, op 15 augustus 1835, en hij stierf op 24 augustus 1913 in Washington, in de staat Georgia. Hij ging in Shelbyville op school en werd op zijn eenentwintigste jaar advocaat, maar toen hij vierentwintig jaar oud was, voelde hij zich geroepen om het evangelie te gaan verkondigen. Zijn eerste standplaats was Monticello in Missouri.

Na de burgeroorlog (hij was verscheidene jaren krijgsgevangen), was E. M. Bounds predikant van kerken in Tennessee en Alabama.

Daarna werd hij naar de Methodistische kerk in St. Louis (Missouri) gezonden en na een jaar naar de Methodistische kerk in St. Paul, waar hij drie jaar bleef. Hij werd toen de uitgever van de 'Christian Advocate'.

Hij was een geweldig schrijver en een groot denker. De laatste zeventien jaar van zijn leven leefde hij in Washington, Georgia, met zijn familie. Hij las, schreef en bad veel. Hij stond om vier uur in de morgen op en was werkelijk onvermoeibaar in het bestuderen van de bijbel. Zijn geschriften zijn door duizenden gelezen en waren zeer in trek bij de leden van elke Protestantse gemeente.

Edward McKendree Bounds - DE PREDIKANT EN HET GEBED

DE PREDIKANT EN HET GEBED

De macht van het gebed

E. M. BOUNDS

Oorspronkelijke titel: Preacher and Prayer

Vertaling: J.Veenstra – van Hartingsveld

1967

Uitgave van Elmer Klassen, D-6000 Frankfurt 1, Postfach 3286

**STICHTING DE GIHONBRON
MIDDELBURG
2014**

De predikant en het gebed. (E.M. Bounds)

'... de predikant die het gebed niet centraal stelt in zijn leven en in zijn ambt, staat zwak in zijn werk voor God en zal niet in staat zijn Gods zaak in de wereld te bepleiten.'

Gedreven door deze overtuiging, schrijft Edward McKendree Bounds twintig sprankelende hoofdstukken; ieder hoofdstuk wordt voorafgegaan door een citaat van de uitspraken van mannen die groot waren in het geloof. Deze citaten getuigen allemaal van de gebiedende noodzaak van het gebed voor het leven van de predikant en van elke gelovige.

Ontspanning moet voor de predikant hetzelfde zijn als het weten van de zeis is voor de maaier - dat wil zeggen, alleen voorzover het nodig is voor zijn werk. Mag een arts tijdens een pestepidemie ook maar één minuut langer dan nodig is besteden aan rust en aan ontspanning, als er zovelen zijn die zijn hulp nodig hebben en het een kwestie is van leven en dood? Kunt u rustig blijven staan kijken wanneer zondaren worstelen met de dood en zeggen: 'God heeft mij echt niet nodig om hen te redden?' Is dit een uiting van herderlijke of christelijke ontferming of meer van lui materialisme en duivelse wreedheid? - Richard Baxter.

Verkeerd gebruik van de tijd schaadt de geest. In tijden van ziekte heb ik vol zelfverwijt teruggedacht aan dagen die ik in mijn studeerkamer heb doorgebracht: ik worstelde weliswaar met allerlei lectuur en tijdschriftartikelen, maar ik zat in mijn studeerkamer! De beuzelarijen van andere mensen zijn overbekend, maar wat doe ik? Misschien wel niets dat goed is voor het geestelijk welzijn van mijn gemeente. Besteed veel tijd aan afzondering en aan gebed. Verdiept u in de eer en in de glorie van uw Meester. - Richard Cecil.

Hoofdstuk 1.

Ga uw eigen levenswijze nauwkeurig na. Uw hele succes hangt er van af, want uw preken duren slechts een paar uur, maar uw leven is een permanent getuigenis. Wanneer Satan er alleen maar in zou slagen om van u iemand te maken die gesteld is op vleierij, vermaak en lekker eten, dan wordt uw predikantschap al een mislukking. Bid en ontvang uw teksten, uw gedachten en uw woorden rechtstreeks van God. Luther bracht de drie meest waardevolle uren van de dag door in gebed. Robert Murray McCheyne

Wij zijn voortdurend ingespannen, misschien zelfs krampachtig bezig nieuwe methoden, nieuwe plannen en nieuwe organisaties uit te denken om de invloed van de kerk te vergroten en de verspreiding en het nuttig effect van het evangelie te verzekeren. Dit brengt het gevaar met zich mee dat men de mens uit het oog verliest of dat hij volkomen verloren gaat in plan en organisatie. Gods plan legt de nadruk meer op de mens dan op iets anders. Gods methode is de mens zelf. De kerk zoekt naar betere methoden; God zoekt naar betere mensen. 'Er trad een mens op van God gezonden, wiens naam was Johannes' (Joh. 1:6). Deze Johannes kondigde de komst aan van Christus en bereidde Zijn weg overeenkomstig de goddelijke beschikking. 'Tot ons een kind wordt geboren, tot ons een Zoon wordt gegeven'. De verlossing der wereld komt van die Zoon in de kribbe. Wanneer Paulus zinspeelt op het persoonlijk karakter van de mannen die het evangelie in de wereld hebben verkondigd, verklaart hij daarmee het geheim van hun succes. De glorie en de uitwerking van het evangelie hangen af van de mannen die het verkondigen. Als God zegt: 'Des Heeren ogen gaan over de gehele aarde, om krachtig bij te staan hen, wier hart volkomen naar Hem uitgaat' (2 Kron. 16: 9), verklaart Hij dat mensen nodig zijn en dat Hij van hen afhankelijk is om door hen zijn macht op de wereld uit te kunnen oefenen. Deze fundamentele waarheid wordt in deze mechanische eeuw dikwijls vergeten; dit is even verderfelijk voor het werk van God als het wegnemen van de zon voor het heelal zou zijn. Duisternis, verwarring en dood zouden hiervan het gevolg zijn. Wat de kerk nu op dit moment nodig heeft, is niet méér machines of betere machines, geen nieuwe organisaties of moderne middelen, maar mensen die een werktuig kunnen zijn van de Heilige Geest - mensen die bidden, mensen die krachtig zijn door het gebed. De Heilige Geest spreekt niet door methoden, Hij spreekt door mensen. Hij daalt niet neer op machines maar op mensen mensen die bidden. Een bekend historicus heeft eens gezegd dat toevallige

karaktereigenschappen van personen meer te maken hebben met revoluties in de verschillende landen, dan geschiedschrijvers willen toegeven. Deze waarheid is ten volle van toepassing op het evangelie van Christus, op het karakter en de gedragingen van de volgelingen van Christus - kersten de wereld en hervorm daardoor volkeren en individuen. Dit geldt in het bijzonder voor de predikers van het evangelie. Aan de predikant wordt het karakter en het lot van het evangelie toevertrouwd. Het succes óf de mislukking van Gods boodschap aan de mensen hangt van hem af. De prediker is de gouden buis waardoor de goddelijke olie vloeit. Die buis moet niet alleen van goud zijn, maar ook open en zonder gebreken, zodat de olie onbelemmerd kan vloeien zonder dat er iets verloren gaat. De prediker wordt door de man gemaakt en die man moet weer door God gevormd worden. De boodschapper moet, zo mogelijk, meer zijn dan de boodschap die hij brengt. De prediker is meer dan zijn preek. De levenbrengende kracht die de melk uit de moederborst schenkt, is een deel van het leven van de moeder en zo is ook alles wat de prediker zegt, gekleurd en doortrokken met wat hij zelf is. De schat is in aarden vaten en de geur van de vaten doortrekt haar; zij kunnen haar zelfs een andere kleur geven. De mens, de gehele mens staat achter de preek. Preken is niet de prestatie van een enkel uur. Het is de uitstorting van een heel leven. Er zijn twintig jaren nodig voor het maken van een preek, omdat er twintig jaren nodig zijn om de man te vormen. De ware preek is iets dat nauw verbonden is met het leven. De preek groeit omdat de mens groeit. De preek is krachtig omdat de mens krachtig is. De preek is heilig omdat de mens heilig is. De preek is vol van de goddelijke wijding omdat de mens vervuld is van die goddelijke wijding. Paulus noemde het 'mijn evangelie'; niet om het te degraderen uit een persoonlijke gril of met een egocentrische bedoeling, maar het evangelie was Paulus toevertrouwd als een persoonlijk goed, dat hij uit moest dragen, gekleurd met de hem eigen karakteristieke eigenschappen en bezield met de vurige kracht van zijn eigen vurige geest. De preken van Paulus - hoe waren die? Waar zijn die? Schematische, overal verspreide fragmenten, drijvend op de zee van inspiratie. Maar de mens Paulus, die groter is dan zijn preken, die blijft altijd voortleven in zijn ware vorm en gestalte, met zijn inspirerende invloed op de Kerk. De prediking is slechts een stem. De stem zwijgt, de tekst wordt vergeten, de preek vervaagt, maar de prediker zelf blijft leven. De preek kan in bezielende kracht nooit boven de mens uitrijzen. Levenloze mensen maken levenloze preken en deze levenloze preken doden. Alles hangt af van de geestelijke ontwikkeling van de predikant. Bij de joden stonden op de

gouden gebedsriem van de hogepriester in edelstenen de woorden: 'Heilig voor God'. Zo moet elke prediker voor Christus door deze zelfde heilige spreuk gevormd worden en bezield. Het zou ten hemel schreiend zijn wanneer de christelijke geestelijkheid bij de joodse priesters in dit opzicht achter zou staan. Jonathan Edwards zei: 'Ik bleef vurig streven naar grotere heiligheid en gelijkvormigheid met Christus. De hemel die ik mij wenste, was een hemel vervuld van heiligheid.' Het evangelie van Christus heeft niet de kracht zich uit eigen beweging uit te breiden. Pas als de man aan wie het toevertrouwd is, zich beweegt, komt het ook in beweging. De prediker moet het evangelie vertolken en de goddelijke eigenschappen daarvan moeten door hem belichaamd worden. De allesomvattende liefdeskracht moet in de prediker aanwezig zijn als een zich naar buiten projecterende, excentrische, allesbeheersende en zelfverloochenende kracht. Zijn hele wezen, zijn hart en bloed en gebeente moeten vol zijn van deze zelfverloochenende kracht. Hij moet voorwaarts gaan als een mens onder de mensen, bekleed met nederigheid en zachtmoedigheid, listig als een slang, onschuldig als een duif; de gehoorzaamheid van de knecht gepaard aan de geest van een vorst, een vorst met een Koninklijke, onafhankelijke houding en met de eenvoud en de liefelijkheid van een kind. De predikant moet zich met al de overgave van een volmaakt geloof, in gloeiende bezieling geven aan zijn werk tot redding der mensheid. De mannen die vat moeten krijgen op een generatie en haar moeten vormen, moeten martelaren zijn, oprecht, heldhaftig, vol mededogen en zonder enige vrees. Als zij zich bangelijk onderwerpen aan de publieke opinie, als zij het alle mensen naar de zin willen maken of bang zijn voor kritiek, als hun geloof in God en in Zijn Heilig Woord zwak is, kunnen zij geen invloed krijgen op de Kerk en ook niet op de wereld. De predikant moet de krachtigste preken voor zichzelf houden. Zijn eigen vorming moet het moeilijkste, meest delicate, meest omslachtige en meest grondige werk zijn. De opleiding van de twaalf apostelen was het grote, moeilijke en moeizame werk van Christus. Predikanten zijn geen makers van preken, maar makers van mensen en van heiligen, en alleen hij die van zichzelf een man en een heilige heeft weten te maken, is opgewassen tegen deze taak. God heeft geen grote begaafdheden of geleerdheid nodig en geen welsprekende predikers, maar mannen die groot zijn in het geloof, groot in de liefde, groot in trouw, groot in heiligheid, groot voor God mannen die op de kansel vroom preken en buiten de kerk vroom leven. Zulke mannen zijn in staat een generatie voor God te vormen. Zo werden de eerste christenen gevormd. Dat waren mensen van het goede soort, predikers naar het

hemelse voorbeeld - oprecht, vastberaden, krijgshaftig en vroom. Voor hen betekende het prediken zelfverloochening, zelfkruisiging; het ernstige moeizame werk van martelaren. Zij wijdden zich hieraan op een wijze die indruk maakte op hun eigen generatie en een nieuwe generatie deed ontstaan die aan God gewijd was. De man die preekt moet tegelijkertijd zijn de man die bidt. Het gebed is het machtigste wapen van de predikant. Een alles vermogende kracht die kracht en leven geven kan aan iedereen. De ware preek wordt in de binnenkamer gemaakt. De man - de man Gods - wordt in die binnenkamer gevormd. Zijn leven en zijn diepste overtuiging "Worden geboren in zijn geheime gemeenschap met God. Zijn zware geestelijke worsteling en zijn tranen, zijn meest belangrijke en liefelijkste boodschappen krijgt hij als hij alleen is met God. Het gebed vormt de man; het gebed vormt de predikant, het gebed vormt de zieleherder. Er wordt op de kansel in deze tijd weinig gebeden. De trotse houding van de wetenschap staat lijnrecht tegenover de afhankelijke ootmoed van het gebed. Maar al te vaak is het gebed op de kansel alleen een beroepsmatige handeling - een routine-onderdeel van de dienst. Voor de kansel in onze moderne tijd is het gebed niet de geweldige kracht die het was in Paulus' leven en in Paulus' werk. De predikant die zich niet bewust is van de macht van het gebed in zijn eigen leven en werk, staat heel zwak en is machteloos om Gods zaak in deze wereld te projecteren.

Hoofdstuk 2.

Maar boven alles muntte hij uit in gebed. Zijn innerlijke wezen en zijn geestkracht, de eerbied en de ernst waarmee hij zich tot God richtte en de soberheid en veelzeggendheid van zijn woorden hebben dikwijls zelfs vreemden met bewondering vervuld, gewend als zij toch waren anderen te troosten. Ik moet toegeven dat zijn gebed het meest ontzagwekkende en eerbiedwekkende was wat ik ooit onderging en aanschouwde. Dit was een waarachtig getuigenis. Hij leefde dichter bij de Heer dan de meeste andere mensen en hij kende Hem beter, want zij die Hem het beste kennen, weten dat zij Hem moeten naderen met eerbied en ontzag. William Penn van George Fox

De grootste weldaden kunnen door een kleine storing de grootste rampen veroorzaken. De zon wekt tot leven, maar een zonnesteek veroorzaakt de dood. Het prediken van Gods woord moet levend maken; het kan echter ook doden. De predikant heeft de sleutel; hij kan afsluiten en hij kan ontsluiten. Het preken is de grote instelling Gods voor het zaaien en het tot wasdom brengen

van het geestelijk leven. Als het goed uitgevoerd wordt, dan zijn de weldaden niet te tellen; verkeerd uitgevoerd, kunnen de verwoestende resultaten met geen ander kwaad vergeleken worden. Het is heel gemakkelijk de kudde te vernietigen als de schaapherder niet op zijn hoede is of als de weiden verwoest zijn; het is gemakkelijk de citadel in te nemen als de wachter slaapt of als het voedsel en het water vergiftigd zijn. In het bezit van zoveel voorrechten, blootgesteld aan zoveel kwaad en belast met zo'n grote verantwoordelijkheid, zou het een parodie betekenen op de listigheid van de duivel en een belachelijkmaking van zijn aard en van zijn reputatie, wanneer hij zijn machtige invloed niet zou aanwenden op de predikant en op zijn prediking. Wanneer men dit alles in aanmerking neemt, is de vragende uitroep van Paulus: 'En wie is tot zulk een taak bekwaam?' (2Kor. 2: 16) nog altijd van toepassing. Paulus zegt: 'Onze bekwaamheid is Gods werk, die ons ook bekwaam gemaakt heeft om dienaren te zijn van een nieuw verbond, niet der letter maar des Geestes, want de letter doodt, maar de Geest maakt levend (2 Kor. 3:5-6).' Het ware predikantschap is door God aangeraakt, door God gemachtigd en door God ingesteld. De Geest van God is in de predikant met een wijdende kracht, de Geest van God heeft de man en zijn woord tot leven gewekt; zijn prediking verwekt leven zoals de lente dit doet en zoals de wederopstanding dit doet; zij schenkt een vurig leven zoals de zomer geeft; zij schenkt een vruchtbaar

leven zoals de herfst geeft. Deze levenschenkende, bezielende man is een man Gods, wiens hart altijd dorst naar God, wiens ziel God steeds zoekt, wiens oog alleen op God is gericht en in wie door de kracht van Gods Geest het vlees en de wereld zijn gekruisigd; zijn predikantschap is als het vruchtbaar maken de water dat het dorre land bevoeit. De niet-geestelijke prediking doodt. De gave tot preken is niet van God. De stimulerende kracht daartoe kan ook uit een andere bron komen. In de predikant en in het woord dat hij spreekt, is de Heilige Geest niet te herkennen. Door deze dodende prediking kunnen velerlei krachten geprojecteerd of gestimuleerd worden, maar het zijn geen geestelijke krachten. Zij kunnen op geestelijke krachten lijken, maar zij zijn hiervan slechts afschaduwing, de bedriegelijke nabootsing; zij zijn slechts in schijn levend. De prediking die doodt is de letter; deze kan goed en mooi zijn, maar het blijft de droge letter, de lege, naakte schil. De letter kan de levenskiem in zich dragen maar er is geen lente-adem om die tot leven te wekken; het zijn winterzaden, zo hard als de winterse grond, zo koud als de winterse lucht; er volgt geen ontdooien en geen ontkieming. De prediking van de letter draagt wel de waarheid in zich, maar zelfs de goddelijke waarheid moet bezielde worden door de Geest, met alle goddelijke krachten daarachter. De waarheid die niet bezielde wordt door Gods Geest is erger dan de dwaling. Zij kan de zuivere waarheid zijn, maar zonder de Geest zijn haar schaduwen aanraking dodelijk; haar waarheid is dwaling, haar licht duisternis. De prediking van de dode letter is zonder wijding, niet gerijpt en niet gezegend door de Geest. Er kunnen tranen vloeien, maar op tranen kan Gods motor niet lopen; tranen kunnen zijn als de warme zomerwind over een met sneeuw bedekte ijsberg, slechts aan de oppervlakte smelt de sneeuw. Er kan wellicht gevoel en ernst bij zijn, maar het is de vluchtige emotie van de acteur en de ernst van de advocaat. De predikant kan het gloeien voelen van zijn eigen vuur, welsprekend zijn over zijn eigen Bijbelverklaring, ernst maken met het uitspreken van het product van zijn eigen brein; de professor kan de plaats innemen van de apostel en diens begeestering nabootsen; hersenen en zenuwen kunnen het werk van Gods Geest nabootsen en door middel van deze krachten kan de letter gaan gloeien en glinsteren als een verlichte tekst, maar die gloed en die schittering zal zo weinig echt leven bezitten als het veld dat met parels bezaaid is. Het dodende element ligt verborgen achter de woorden, achter de preek, achter de plechtige daad, achter de manier, achter de handeling. De grote belemmering ligt in de predikant zelf. Hij heeft de machtige levenwekkende krachten niet in zich. Er mag dan niets aan te merken zijn op zijn rechtzinnigheid, zijn eerlijkheid,

zuiverheid of ernst, maar op de een of andere wijze is de mens, de innerlijke mens in zijn meest verborgen wezen, nooit afgebroken en heeft hij zich nooit overgegeven aan God; zijn innerlijk leven is geen heirbaan voor het overbrengen van Gods boodschap, van Gods kracht. In het Heilige der Heiligen regeert hij zelf en niet God. Ergens heeft, hoewel hij dat misschien zelf niet weet, een geestelijke niet-geleider in zijn innerlijk wezen postgevat en de goddelijke stroom stopgezet. Zijn innerlijk heeft nooit het volledige bankroet gevoeld, de volkomen onmacht; hij heeft nooit geleerd het uit te schreeuwen in onuitsprekelijke wanhoop en hulpeloosheid totdat Gods kracht en Gods vuur in hem stroomt en hem vervult, hem zuivert en hem kracht geeft. Een gevoel van eigenwaarde en van eigen kunnen hebben de tempel die Gods heiligdom moet blijven, ontluisterd en ontwijd. Bezielende prediking kost de predikant heel veel dood van het eigen ik, kruisiging van de wereld, moeizaam werken aan zijn eigen ziel. Alleen gekruisigd prediken door een gekruisigd man, kan bezielend zijn.

Hoofdstuk III.

Gedurende deze beproeving kwam ik er toe mijn leven in verband met de eeuwigheid dieper te onderzoeken dan ik gedaan had toen ik gezond was. Wat betreft het vervullen van mijn plichten tegenover mijn medemens, als man, als predikant en als dienaar van de Kerk, was mijn geweten volkomen zuiver; maar tegenover mijn Verlosser en Zaligmaker lag dit anders. Mijn uitingen van dankbaarheid en liefhebbende gehoorzaamheid waren niet evenredig aan mijn verplichtingen voor de verlossing, het behoud en de steun tijdens al de lotswisselingen in mijn leven, van mijn jeugd tot aan mijn ouderdom. De geringe warmte in mijn liefde voor Hem, die mij eerst had liefgehad en zoveel voor mij had gedaan, overweldigde en verwarmde mij en om dit onwaardige beeld van mijzelf nog te completeren, had ik niet alleen nagelaten de mij geschonken genade naar mijn vermogen en plicht te vergroten, maar ik had bovendien terwijl ik mij bezighield met allerlei verwarrende zorgen en werk, mijn eerste geloofsplicht en de liefde verzaakt. Ik was verbijsterd, ik verootmoedigde mijzelf, ik smeekte om genade en hernieuwde mijn verbond om te strijden voor de Heer en mij zonder enig voorbehoud aan hem te wijden. Bisschop McKendree

De prediking die doodt is dikwijls orthodox dogmatisch, ontegenzeggelijk orthodox. Wij houden van orthodoxie. Dat is goed en dat is juist. Het is de zuivere, scherp omlinjende leer van Gods woord; de trofeeën die de waarheid in haar strijd tegen de dwaling veroverd heeft, de dijken die het geloof gebouwd heeft tegen de verwoestende vloedgolven van ketterij en ongeloof; maar orthodoxie, zuiver en hard als kristal, achterdochtig en strijdlustig, kan ook alleen maar de letter zijn, welgevormd, goed geformuleerd en strikt volgens de leer, de letter die doodt. Niets is zo dood als dode dogma's; zij laat geen ruimte over voor mijmeren, denken, studeren of bidden. De dodende prediking kan een goed inzicht hebben en goede denkbeelden, zij kan wetenschappelijk en kritisch in haar oordeel zijn; zij kan op de hoogte zijn van alle bijzonderheden van de oorsprong en de grammatica van de letter; zij kan in staat zijn haar in te passen in een volmaakt patroon en haar te verlichten op de manier zoals Plato en Cicero verlicht waren; zij kan haar bestuderen zoals een advocaat zijn studieboeken bestudeert om zijn instructie op te stellen of zijn zaak te verdedigen en toch is zij als de ijzige winterkou. Het prediken naar de letter mag welsprekend zijn, versierd met poëzie en retoriek, doorspekt met gebeden, gekruid met sensatie, verlicht door geniale gedachten en toch kan dit slechts het massieve, kostbare beslag van de kist zijn die het dode

lichaam bergt. De prediking die doodt hoeft niet wetenschappelijk te zijn en hoeft niet op te vallen door originele gedachten of gevoelens; zij kan vol smakeloze algemeenheden of geesteloze onderwerpen zijn, in een slordige stijl, die noch de sporen van de studeerkamer noch die van de binnenkamer verradt en evenmin begenadigd is door gedachten, expressie of gebed. Hier is de troosteloosheid wel heel groot en absoluut. En in geestelijk opzicht volkomen dood. Dit prediken volgens de letter heeft te maken met de oppervlakte en met de schaal, ¹ W der dingen, niet met de dingen zelf. Het dringt niet door tot het wezen der dingen en het geeft geen diep inzicht in de verborgenheden van Gods Woord. Naar de buitenkant is het allemaal waar, maar de buitenkant is slechts de bolster die opengebrouwen moet worden om de kern te kunnen bereiken. De letter kan versierd worden om haar aantrekkelijk te maken en modern, maar zij bezit niet de kracht om u naar God of naar de hemel toe te trekken. De mislukking ligt in de predikant. God heeft hem niet gevormd. Hij heeft nooit in Gods hand gelegen als klei in de handen van de pottenbakker. Hij is bezig geweest met de preek, met de inhoud daarvan en de afwerking, met haar opzet en haar overtuigende kracht, maar naar de diepere dingen Gods heeft hij nooit gezocht; hij heeft die niet bestudeerd, gepeild en beleefd. Hij heeft nooit gestaan voor 'de troon der heerlijkheid, van ouds verheven' (Jer. 17: 12), nooit de serafijnen horen zingen, nooit een visioen gehad of het ruisen gehoord van die ontzaggelijke heiligheid; hij heeft het nooit uitgeschreeuwd in volkomen overgave en wanhoop, in een gevoel van zwakte en schuld; hij heeft zijn leven niet laten vernieuwen, zijn hart niet laten aanraken, zuiveren en ontvlammen door de gloeiende kolen op Gods altaar. Mensen mogen naar hem toekomen, naar de kerk, naar de liturgie en naar de dienst, maar er wordt geen waarachtig beeld van God gevormd, geen liefelijke, heilige, goddelijke gemeenschap komt er tot stand. De kerk is met fresco's beschilderd, maar zij is niet gewijd; men heeft haar aantrekkelijk gemaakt, maar niet geheiligd. Het leven is onderdrukt; de zomerwind is kil, de aarde is verbrand. De stad van onze God is een dodenstad geworden, de kerk een kerkhof en niet een strijdende kerk. Lofzang en gebed zijn gesmoord; de aanbidding is dood. De predikant en zijn prediking hebben de zonde bevorderd en niet Gods heiligheid; zij hebben de hel bevolkt en niet de hemel. De prediking die doodt is preken zonder bidden. Zonder het gebed brengt de predikant de dood en niet het leven. De predikant die niet kan bidden, kan ook niet bezielend preken. De evangelist die zich gedistantieerd heeft van het gebed, heeft zijn prediking beroofd van de fundamentele, bezielende kracht daarvan. Beroepshalve

bidden heeft altijd bestaan en zal altijd blijven bestaan, maar dit beroepshalve bidden versterkt alleen het dodelijk effect; het verkilt en het doodt zowel de preek als het gebed zelf. Veel van de laffe vroomheid en de lakse, oneerbiedige houding bij het bidden in de gemeente zijn te wijten aan dit beroepsmatige gebed in de preekstoel. Lang, onsamenhangend, droog en zinloos zijn de gebeden in menige preekstoel. Zonder wijding of gevoel bevrozen zij de gloed van de aanbedding. Het zijn gebeden die de dood veroorzaken. Ieder spoor van devotie verdwijnt door hun invloed. Hoe minder levend zij zijn, hoe langer zij worden. Een pleidooi voor een kort gebed, een levend gebed, een gebed dat uit het hart komt is hier zeker op zijn plaats. Bidden door de Heilige Geest direct, vurig, duidelijk, eenvoudig en vol wijding. Een instituut waar predikanten geleerd zou worden hoe zij moeten bidden, omdat God waarde hecht aan het waarachtige gebed, zou voor ware vroomheid, ware aanbedding en ware prediking waardevoller zijn dan alle theologische scholen bij elkaar. Stop! Halt! Denk na! Waar zijn we? Wat doen we? Preken om te doden? Bidden om te doden? Nee, we moeten bidden tot God! De grote God, de Maker van alle werelden, de Rechter van alle mensen! Wat een eerbied, wat een eenvoud, wat een oprechtheid, wat een waarheid is nodig in ons innerlijk wezen! Hoe echt en waar ach tig moeten wij zijn! Het gebed is het nobelste streven van de mens, zijn meest verheven poging, het enig werkelijk belangrijke. Wordt het nu geen tijd dat we voor altijd afzien van dat vervloekte preken en bidden dat doodt en het enig belangrijke gaan doen biddend bidden, bezielend preken, de allesvermogende kracht brengen die gericht is op hemel en aarde, puttend uit Gods onuitputtelijke schatkamer voor de noden en de armoede van de mens.

Hoofdstuk IV.

Laat ons kijken naar Brainerd in de bossen van Amerika, die voor de heidenen zijn ziel uitstort voor God omdat hij niet gelukkig kan zijn wanneer zij niet gered worden. Gebed - stil, vurig, gelovig gebed - is de grondslag van alle persoonlijke godsvrucht. Voldoende kennis van de taal van de streek waar de zendeling woont, een vriendelijk en innemend humeur, een hart gewijd aan God - dit zijn de dingen die meer dan alle kennis, of alle andere talenten, ons zullen helpen om werktuigen van God te worden in het grootse werk: de redding der mensheid. Carey Brotherhood, Serampore

Er zijn twee extreme tendensen in het predikantschap. De ene tendens is geen omgang met mensen; de monnik, de kluizenaar zijn voorbeelden hiervan. Zij sluiten zich af van de mensen om meer samen te kunnen zijn met God. Zij falen, vanzelfsprekend. Ons samenzijn met God heeft alleen nut als we de onschatbare zegeningen daarvan op de mensheid kunnen overdragen. Deze tijd houdt zich niet erg bezig met God; onze hunkering gaat niet die kant op. Wij sluiten ons op in onze studeerkamer, wij worden vorsers, boekenwurmen, Bijbelvorsers, prekenmakers, bekend om onze boekenkennis, onze ideeën en onze preken; maar de mensen en God, waar zijn die? Niet in ons hart, niet in onze geest. Predikanten die grote denkers zijn, grote geleerden, moeten tegelijkertijd groot zijn in het gebed, want anders zullen zij de grootste afvalligen worden, harteloze beroepsmensen, rationalisten, minder dan de minsten der predikers in de ogen van God. De andere tendens is het populair maken van het ambt van predikant. Hij is niet langer een man Gods, maar een zakenman, een man van het volk. Hij bidt niet, omdat hij alleen de gemeente belangrijk vindt. Als hij de gemeente ontroeren kan, haar kan interesseren voor de religie of voor het werk van de kerk, is hij tevreden. Zijn persoonlijke relatie met God is bij dit werk geen factor van betekenis. Het gebed neemt weinig of geen plaats in bij zijn plannen. Het onheil en het verderf bij een dergelijk predikantschap kan niet gemeten worden met aardse maatstaven. Wat de predikant wezenlijk betekent in zijn gebed met God, voor zichzelf, voor zijn volk, dat vormt zijn macht om het wezenlijk goede te brengen aan de mensen; dat zijn de vruchten die hij voortbrengt, zijn ware trouw aan God en de mens, in tijd en eeuwigheid. Het is onmogelijk voor de predikant om zonder veelvuldig gebed de harmonie te bewaren tussen zijn geest en de goddelijke aard van zijn hoge roeping. Het is een ernstige fout te menen dat de predikant door trouwe plichtsvervulling, door trouw aan het werk en

door routine, in vorm kan blijven. Zelfs het maken van preken, onafgebroken en inspannend, als kunst, als plicht, als werk of als ontspanning, zal hem totaal in beslag nemen en verharderen, zal zijn hart van God vervreemden wanneer hij het gebed verwaarloost. De geleerde verliest God in de natuur; de predikant kan God verliezen door zijn preken. Bidden verkwikt het hart van de predikant, bewaart de harmonie met God en de sympathie met de mensen; het heft zijn ambt boven de kille sfeer van het beroepsmatige uit, maakt zijn routinewerk vruchtbaar en laat elk radertje soepel draaien door de kracht van de goddelijke wijding. De heer Spurgeon zegt: 'Natuurlijk onderscheidt de predikant zich van ieder ander als een man van gebed. Hij bidt als een gewoon christen, anders zou hij een huichelaar zijn. Hij bidt meer dan gewone christenen, anders zou hij gediskwalificeerd worden voor het ambt dat hij op zich genomen heeft. Wanneer u als predikant niet sterk verlangt naar het gebed, bent u te beklagen. Wanneer u laks wordt in het waarnemen van uw godsdienstige plichten, is u niet alleen te beklagen, maar ook uw gemeente en de dag zal komen waarop u beschaamd en verbijsterd zal zijn. Onze bibliotheken en onze studeerkamers zijn volkomen leeg vergeleken met onze binnenkamers. Onze tijden van vasten en van gebed in de Tabernakel waren werkelijk hoogtijdagen; nooit heeft de hemelpoort wijder open gestaan; nooit zijn onze harten dichter bij Gods glorie geweest.' Dit bidden is voor een vroom predikant niet af en toe eens bidden, zoals wij kruiden toevoegen om het voedsel een aangenaam smaakje te geven, maar het bidden moet in zijn hele lichaam zitten; zijn bloed en gebeente doordringen. Bidden is geen onbetekenende plicht, die daarna opzij wordt geschoven; geen daad die bij stukjes en beetjes verricht wordt in gestolen minuten, maar het betekent dat wij het beste en mooiste deel van onze tijd en krachten hieraan moeten geven. Het betekent dat de binnenkamer op de eerste plaats komt, de studeerkamer en alle activiteiten op de tweede plaats, waarbij dan zowel de studeerkamer als de activiteiten door de binnenkamer opgefrist worden en hun nuttig effect vergroot. Het gebed dat invloed heeft op uw ambt, moet kleur geven aan uw leven. Het gebed dat kleur en richting geeft aan uw karakter is geen plezierige, haastige tijdpassering. Het moet uw hart en uw leven zo krachtig binnendringen als 'het wenen en de tranen van Christus' dit deden; het moet de ziel een folterend verlangen geven, zoals bij Paulus; het moet een innerlijk vuur zijn en een kracht zijn net als het doeltreffende, vurige gebed van Jakobus; het moet zo zijn dat wanneer het in het gouden wierookvat wordt gelegd en voor God gebrand wordt, het geweldige crises en revoluties veroorzaakt. Bidden is niet een gewoonte die ons is

bijgebracht toen we nog aan moeders rokken hingen; evenmin is het een gebedje voor het eten dat vijftien seconden duurt, maar het is een hoogst ernstige bezigheid, in onze ernstigste jaren. Het vergt meer tijd en eetlust dan onze langste diners en onze weelderigste feesten. Aan dit gebed dat zo belangrijk is voor onze prediking, moet men veel aandacht besteden. De aard van ons gebed zal de aard van onze preken bepalen. Een luchthartig gebed geeft een luchthartige preek. Het gebed geeft de preek kracht, geeft haar wijding en doet haar inslaan. Bij elke predikant met een invloed ten goede, is het gebed altijd een ernstige zaak geweest. Voor alles moet de predikant een man zijn van gebed. Zijn hart moet zich bekwamen in de leerschool van het gebed. Alleen in deze school kan het hart leren prediken. Geen wetenschap kan het falen in gebed goed maken. Geen ernst, geen geloofsijver, geen studie, geen talenten kunnen in deze leemte voorzien. Met mensen spreken voor Gods zaak is geweldig, maar met God spreken voor de belangen van mensen is nog geweldiger. Hij die niet geleerd heeft met God te spreken zal nooit met succes met mensen over God leren spreken. Sterker nog, woorden van de kansel en daarbuiten, die niet biddend worden uitgesproken, zijn dodende woorden.

Hoofdstuk V.

U kent de waarde van het gebed; het is van onschatbare waarde. Verwaarloos het nooit en te nimmer. Sir Thomas Buxton

Gebed is het eerste, het tweede en het derde ding dat nodig is voor een predikant. Bid dus, mijn geliefde broeder; bid en bid en bid. Edward Payson

Gebed moet in het leven van de predikant, in de studeerkamer van de predikant en op de kansel van de predikant een in het oog lopend, een alles doordringend en een alles kleurend aandeel hebben. Het mag geen tweede plaats innemen en niet slechts een vernisje zijn. Hem is het gegeven de hele nacht met zijn Heer in gebed samen te zijn. Om zich te oefenen in zelfverzakend gebed moet de predikant het voorbeeld van zijn Meester volgen: 'Vroeg, nog diep in de nacht, stond Hij op en ging naar buiten en Hij ging naar een eenzame plaats en bad aldaar (Mark.1:35). De studeerkamer van de predikant zou een binnenkamer moeten zijn, een heilige plek, een altaar, een visioen en een ladder, opdat iedere gedachte naar de hemel kon opklimmen voordat zij naar de mensen toeging; opdat ieder gedeelte van de preek vervuld kon worden van de geur des hemels en waarlijk vroom zou zijn omdat God in de studeerkamer aanwezig was. Zoals de stoomlocomotief nooit in beweging komt voordat het vuur is ontstoken, zo is ook de preek met alle perfectie en glans op een dood punt, zover het geestelijke resultaten betreft, totdat het gebed het vuur heeft ontstoken en de energie heeft voortgebracht. De bouw, de schoonheid en de kracht van de preek zijn zinloos zonder de machtige impuls van het gebed erin, erdoor en erachter. De predikant moet door het gebed God in de preek brengen en hij moet door het gebed God bij de mensen brengen voordat hij hen door zijn woorden tot God kan voeren. De predikant moet door God gehoord zijn en ontvangen, voordat hij toegang heeft tot de gemeente. Een open weg naar God is de zekerste waarborg voor een open weg naar de gemeente. Het is noodzakelijk steeds weer te herhalen dat gebed als een gewoonte, als een daad van routine of als iets dat nu eenmaal verbonden is aan het ambt, levenloos en verderfelijk is. Zulk bidden staat in geen enkele verband met het bidden waarvoor wij gepleit hebben. Wij leggen de nadruk op het echte gebed dat elke edele en verheven eigenschap van de predikant in beweging brengt en in vuur en vlam zet gebed dat geboren wordt uit de bezielende eenheid met Christus en de volheid des Heiligen Geestes, die ontstaat uit de diepe, overvloeiende fonteinen van teder mededogen,

onsterfelijke zorg voor het eeuwig heil der mensheid; een allesverterend vuur voor de glorie van God; een zich bewust zijn van de moeilijke en delicate taak van de predikant en van de gebiedende noodzaak van Gods machtigste hulpmiddel. Bidden dat gebaseerd is op deze plechtige overtuiging, is het enige waarachtig bidden. Prediking, die geschraagd wordt door zulk bidden, is de enige prediking die het zaad van het eeuwige leven in mensenharten kan zaaien en mensen voor de hemel klaar kan maken. Het is waar dat populair preken voor kan komen, plezierig preken, innemend preken, preken met veel intellectueel, literair en knap vertoon, met eigen maatstaven van goed en kwaad, met weinig of geen gebed; maar preken dat goddelijke intentie duidelijk maakt, moet geboren worden uit het gebed, vanaf de tekst tot aan de inleiding, uitgesproken met de energie en de geest van het gebed, gemaakt om het goede zaad uit te strooien en waarvan de vitale kracht in de harten van de toehoorders blijft voortleven, nog lang na het uitspreken van de preek. Op vele manieren kunnen wij de geestelijke armoede van onze prediking trachten te verontschuldigen, maar de ware oorzaak ervan zal toch altijd gevonden worden in het ontbreken van dringend smeken om Gods tegenwoordigheid, in de kracht van de Heilige Geest. Daar zijn onnoemelijk veel predikanten die op bestelling meesterlijke preken kunnen uitspreken, maar het effect hiervan is maar van korte duur en zij komen in de gebieden van de geest, waar de verschrikkelijke oorlog tussen God en de Satan gevoerd wordt, helemaal niet eens als factor van enige betekenis in aanmerking, omdat zij door het gebed geen strijdbare kracht hebben gekregen en geen geestelijke overwinning kunnen behalen. De predikanten die belangrijke resultaten voor God behalen, zijn de mannen die bij God hebben gepleit, voor zij het durfden wagen bij de mensen Zijn zaak te bepleiten. De predikanten die het meest met God in hun binnenkamer vertoefden, hebben op de kansel de grootste invloed op de mensen. Predikanten zijn gewone mensen en staan bloot aan de sterke zuigkracht van menselijke stromingen, waardoor zij dikwijls gegrepen worden. Bidden is het werk van de geest en de menselijke natuur houdt niet van zware geestelijke arbeid. De menselijke natuur wil naar de hemel varen op een gladde zee, met een gunstige wind in de zeilen. Bidden is vernederend werk. Het verlaagt intellect en trots, vernietigt de opgeblazenheid en signaleert ons geestelijk bankroet en dit alles is hard te verduren voor vlees en bloed. Het is gemakkelijker niet te bidden, dat dit te verdragen. Zo komen we nu vanzelf op het grote kwaad van deze tijd, misschien van alle tijden weinig bidden of helemaal niet bidden. Van twee kwade dingen is weinig bidden misschien erger dan niet

bidden. Weinig bidden is een soort komedie, een uitvlucht van het geweten, een klucht en een zelfbedrog. De geringe waarde die we aan het gebed hechten, blijkt duidelijk uit de geringe tijd die we eraan besteden. De tijd die door de doorsnee predikant aan gebed besteed wordt, telt in het dagelijks gebeuren nauwelijks mee. Niet zelden is het enige gebed van de predikant het bidden in nachtkostuum naast zijn bed, klaar om gauw in bed te stappen met, misschien, een haastig uitgesproken gebed in de morgen voor hij zich aan gaat kleden. Hoe zwak, nutteloos en onbetekenend is zulk bidden vergeleken met de tijd en de energie die door de heilige mannen in de Bijbel aan het gebed werden besteed. Hoe armzalig en beschamend is ons kleinzielig, kinderachtig gebed naast de gewoonten van de grote mannen Gods door alle eeuwen heen. God vertrouwt de sleutels van zijn koninkrijk toe aan mannen die bidden als hun voornaamste taak beschouwen en daar dan ook veel tijd aan besteden; door hen brengt Hij de geestelijke wonderen in deze wereld tot stand. Veel bidden is het kenmerk en het stempel op Gods grote leiders; het is tevens de waarborg voor de overwinning waarmee God hun arbeid zal bekronen. De predikant heeft als opdracht te bidden en te prediken. Zijn missie wordt niet volledig uitgevoerd wanneer hij niet beide dingen goed doet. Hij kan spreken met de welsprekendheid van mensen en van engelen, maar als hij niet bidden kan met een geloof dat de hemel openbreekt, zal zijn prediking voor een duurzaam redden van zielen, tere ere van God, zijn als 'schallend koper of een rinkelende cimbaal' (1 Kor. 13:1).

Hoofdstuk VI.

De voornaamste reden voor mijn geringe succes is een onverklaarbare onwil tot bidden. Ik kan schrijven of lezen of praten of luisteren met een open hart, maar bidden is veel geestelijker en meer op het innerlijk gericht dan al de bovengenoemde dingen en hoe geestelijker een taak is, hoe meer mijn hart geneigd is zich daarvan af te wenden. Gebed, geduld en geloof worden nooit beschaamd. Lang geleden heb ik al geleerd dat ik, als ik ooit predikant wilde worden, ik dit alleen door geloof en gebed zou kunnen bereiken. Wanneer ik mijn hart kan leren bidden, zal al het andere betrekkelijk gemakkelijk zijn. Richard Newton

Men mag wel als geestelijk axioma aannemen dat in een werkelijk zegenrijk predikantschap het gebed een duidelijke en leidende macht is niet alleen in het leven van de predikant, maar ook in zijn zeer geestelijk werk. Een predikantschap kan heel serieus zijn zonder gebed; de predikant kan roem en populariteit verwerven zonder gebed; de hele machinerie van zijn leven en werk kan goed lopen zonder de olie van het gebed; maar het kan geen waarlijk geestelijk predikantschap zijn, dat vroomheid voor predikant en gemeente waarborgt, zonder dat het gebed de duidelijk leidende kracht is. De predikant die bidt, plaatst God midden in zijn werk. God komt niet zo maar van zelf of door geloofsprincipes, maar Hij komt pas door het gebed en wanneer wij Hem dringend daarom vragen. Dat wij God zullen vinden op de dag dat wij met ons gehele hart naar Hem zoeken, geldt voor de predikant en voor de boetvaardige mens. Alleen een biddend predikantschap kan het contact met de mensen tot stand brengen. Voor het contact met de mens is het gebed even belangrijk als voor het contact met God. Bidden is het enige dat de verheven taak en verantwoordelijkheid van de predikant mogelijk maakt. Colleges, geleerdheid, boeken, theologie noch prediking zijn voldoende voor een predikant, maar het gebed wel. De opdracht aan de apostelen om Gods Woord te verkondigen betekende pas iets toen op het Pinksterfeest de Heilige Geest hen vervulde. Een biddend predikant is boven populariteit uitgestegen, boven zakelijke en wereldse dingen, boven de gevaren van de kansel, boven de kerkelijke organisator naar een meer verheven en machtiger gebied, het gebied van de geest. Heiliging is het resultaat van zijn werk; herboren harten en levens getuigen van de realiteit van zijn werk, van de waarachtigheid en belangrijkheid daarvan. God is met hem. Zijn ambt is niet gericht op oppervlakkige en wereldse principes. Hij is grondig geschoold in de goddelijke dingen en bewaart deze in zijn hart. Zijn lange, intieme gesprekken met God over zijn

gemeente en de folteringen van zijn worstelende ziel hebben hem tot een vorst gekroond in de dingen Gods. De ijzige kou van de beroepspredikant is gesmolten door de warmte van zijn gebed.

De oppervlakkige resultaten van zo vele predikantschappen, en de dorheid van andere, moet gezocht worden in te weinig bidden. Geen predikantschap kan slagen zonder veel bidden en dit bidden moet de basis zijn van alles, nooit aflatend, steeds toenemend. De tekst en de preek moeten het resultaat zijn van het gebed. De studeerkamer moet als het ware gedompeld zijn in het gebed; alle werkzaamheden moeten doordrongen zijn van het gebed; de hele geest moet zijn de geest van het gebed. 'Het spijt mij dat ik zo weinig gebeden heb,' was de verzuchting van een van Gods uitverkorenen op zijn sterfbed, een tragische en berouwvolle klacht voor een predikant. 'Ik wil een leven met meer en dieper en waarachtiger gebed,' zei, de nu overleden, Aartsbisschop Tait. Dit kan ieder van ons zeggen en dit kunnen wij allemaal waar maken ook. De waarachtige predikers van Gods Woord hebben zich allen onderscheiden door één grote eigenschap: zij waren mannen van het gebed. Hoewel zij in veel dingen verschilden, hadden zij het zelfde kernpunt. Zij kunnen uitgegaan zijn van verschillende standpunten, maar zij kwamen steeds op één punt samen: het gebed. God was voor hen het middelpunt en het gebed was het pad dat naar Hem toe leidde. Deze mannen baden niet slechts zo nu en dan, niet op geregelde tijden een kort gebedje, maar zij baden zó dat hun gebeden hun diepste wezen beroerden en hun karakters vormden; zij baden zó dat hun eigen levens en de levens van anderen er door geraakt werden; zij baden zó alsof zij de kerkgeschiedenis en de loop van de tijd moesten veranderen. Zij brachten veel van hun tijd door in gebed, niet omdat zij acht sloegen op de schaduw van de zonnewijzer of de wijzers van de klok, maar omdat het voor hen zo'n gewichtige en aangename zaak was, dat zij er haast niet mee konden ophouden. Het gebed betekende voor hen wat het voor Paulus betekende: een worsteling met de inzet van hun gehele ziel; wat het voor Jakob betekende: een worsteling en een overwinning; wat het voor Christus betekende: 'hevig wenen en tranen.' 'Zij baden bij elke gelegenheid in de Geest, daartoe wakende met alle volharding' (Eph.6: 18). Het vurige, doeltreffende gebed is het machtigste wapen geweest van Gods grote strijders. Wat van Elia gezegd is: 'Elia was slechts een mens zoals wij en hij bad een gebed, dat het niet regenen zou, en het regende niet op het land, drie jaar en zes maanden lang; en hij bad opnieuw en de hemel gaf regen en de aarde deed haar vrucht uitspruiten' (Jak. 5:17), geldt voor alle profeten

en predikers die hun generaties voor Gods troon gebracht hebben; het laat ook het middel zien waarmee zij hun wonderen tot stand brachten.

Hoofdstuk VII.

De grote leermeesters van het christelijk dogma hebben steeds in het gebed hun grootste wijsheid en inzicht ontvangen. Om binnen het terrein van de Engelse Kerk te blijven, er wordt van bisschop Andretres gezegd dat hij elke dag vijf uur op zijn knieën doorbracht. De belangrijkste besluiten die het menselijk bestaan gedurende het christelijke tijdperk werkelijk verrijkt hebben en verbeterd, zijn tijdens het gebed genomen. Canon Liddon

Hoewel vele persoonlijke gebeden uiteraard kort moeten zijn, gebeden in het openbaar als regel kort en beknopt moeten zijn en er veel waarde gehecht wordt aan schietgebedjes toch is in onze persoonlijke gesprekken met God de tijd bepalend voor de waarde daarvan. Het geheim van elk gebed dat resultaat heeft, is: lange tijd met God samen zijn. Onze korte gebeden danken hun nuttig effect aan de lange gebeden die daaraan vooraf zijn gegaan. Het korte, zegevierende gebed kan niet uitgesproken worden door iemand die niet van tevoren bij God een overwinning behaald heeft in een worsteling van langere duur. De triomf van J acobs geloof zou nooit bevochten zijn zonder die worsteling die de hele nacht duurde. Men leert God niet kennen door korte bezoeken. God deelt zijn gaven niet uit aan de toevallige, haastige, komende en gaande man. Veel met God alleen zijn is het geheim van Hem kennen en door Hem gehoord te worden. Hij zwicht voor de volharding van een gelovige die Hem kent. Hij verleent zijn rijkste gaven aan diegenen die hun verlangen naar die gaven kenbaar maken en hun waardering daarvoor door de volharding en ernst van hun smeken. Christus die hierin ons grote Voorbeeld is, bracht vele nachten in gebed door. Het was zijn gewoonte veel te bidden. En Hij had Zijn eigen plek om te bidden. Zijn hele leven en Zijn hele wezen bestaan uit vele en langdurige gebeden. Paulus bad dag en nacht. Ook voor Daniël was het heel belangrijk om drie maal per dag te bidden. Davids morgen-, middagen avondgebed waren beslist dikwijls zeer langdurig. Hoewel we over geen bepaalde gegevens beschikken van de tijd die deze heilige mannen uit de Bijbel in gebed doorbrachten, toch zijn er duidelijke aanwijzingen dat zij heel veel tijd nodig hadden voor hun gebed; bij sommige gelegenheden was het hun gewoonte geruime tijd achter elkaar te bidden. Het komt niet bij ons op om de waarde van hun gebeden af te meten naar de daarvoor gebruikte tijd, maar wel is het onze bedoeling het goed tot ons te laten doordringen dat het noodzakelijk is veel alleen te zijn met God en dat, als ons geloof ons hier niet toe kan brengen, dit toch wel een zwak en oppervlakkig geloof is. De mannen die met hun wezen Christus het best hebben beleden en die de

grootste invloed op de wereld hebben gehad, zijn mannen geweest die zoveel tijd met God doorbrachten dat het een niet weg te denken deel van hun leven werd. Charles Simeon wijdde de ochtenduren van vier tot acht, volledig aan God. Wesley besteedde dagelijks twee uur aan gebed. Hij begon om vier uur in de morgen. Iemand die hem goed kende, schreef over hem: 'Hij vond dat bidden zijn werk was, belangrijker dan wat dan ook, en ik heb hem uit zijn kamer zien komen met een sereen, glanzend gezicht.' De muren in de kamer van John Fletcher droegen de sporen van de adem van zijn gebeden. Soms bad hij de hele nacht; aan één stuk, en met grote ernst. Zijn hele leven was een leven van gebed. 'Ik stond nooit van mijn stoel op,' zei hij, 'zonder mijn ziel tot God op te heffen.' Zijn groet a.,n een vriend luidde altijd: 'Tref ik je biddend aan?' Luther zei: 'Als ik nalaat des morgens twee uur in gebed door te brengen, wint de duivel het die dag. Ik heb zoveel te doen dat het onverantwoord zou zijn om minder dan drie uur per dag aan bidden te besteden, wil alles goed gaan.' Hij had een spreuk: 'Hij die goed gebeden heeft, heeft goed gestudeerd.' Aartsbisschop Leighton was zoveel met God alleen dat het leek of hij voortdurend mediteerde. 'Gebed en lofzang betekenden èn werk èn ontspanning voor hem,' zegt de man die zijn biografie geschreven heeft. Bisschop Ken verkeerde zoveel met God dat men van hem zei dat zijn ziel verliefd was op God. Voordat het 's morgens drie uur sloeg, was hij in gebed. Bisschop Asbury zei: 'Ik neem mij voor zo vaak als ik kan om vier uur op te staan om twee uur in gebed en meditatie door te brengen.' Samuel Rutherford, wiens vroomheid men zich nog sterk herinnert, stond om drie uur in de morgen op om God in het gebed te ontmoeten. Joseph Alleine bad elke morgen van vier tot acht. Wanneer hij hoorde hoe andere leveranciers het over hun zaken hadden, voordat hij was opgestaan, riep hij uit: 'O, wat schaam ik mij hierover! Verdient mijn Meester niet meer tijd dan de hunne?' Hij die dit bidden goed geleerd heeft, kan zonder meer, wanneer hij dit maar wil, een wissel trekken op de hemelse bank, die nooit failliet gaat.'

Een van de vroomste en meest begaafde van de Schotse predikanten zegt: 'Ik zou de beste uren in gemeenschap met God moeten doorbrengen. Het is mijn nobelste en meest vruchtbare bezigheid, die nimmer verwaarloosd mag worden. Tijdens de ochtend uren van zes tot acht, wordt men het minst gestoord, dus moeten die gebruikt worden. Mijn beste uur is na theetijd en dat uur moet plechtig aan God gewijd worden. Ik zou de goede oude gewoonte van bidden voor het slapen gaan niet op moeten geven, maar dan moet er terdege gewaakt worden tegen de slaap. Als ik 's nachts wakker word, zou ik eigenlijk op moeten staan en bidden. Er moeten na het ontbijt

een paar ogenblikken gewijd worden aan gebed.' Dit was het gebedsschema van Robert McGheyne. Ook de Methodisten la ten ons beschaamd staan. 'Van vier tot vijf 's morgens persoonlijk gebed; van vijf tot zes des avonds persoonlijk gebed.' John Welch, de vrome en geweldige Schotse predikant, vond zijn dag slecht besteed als hij niet acht tot tien uur in gebed doorbracht. Hij legde een plaid klaar om, als hij 's nachts opstond, om zich heen te slaan. Zijn vrouw klaagde als zij hem huilende op zijn knieën vond, maar hij antwoordde: 'O vrouw, ik moet mij verantwoorden voor het zieleheil van drieduizend mensen en ik weet niet eens hoe velen van hen er voor staan!'

Hoofdstuk VIII.

Bidden is de hoogste prestatie waartoe de menselijke geest in staat is; dat wil zeggen bidden met de algehele concentratie van onze vermogens. De grote massa wereldlingen en geleerden is absoluut niet tot bidden in staat.
Coleridge

Bisschop Wilson zegt: 'In het dagboek van H. Martyn zijn de eerste dingen die mij opvallen de sfeer van gebed die er uit spreekt en de tijd die hij wijdt aan zijn godsdienstplichten.' De hardhouten planken sletten door het langdurig neerknielen van Payson volkomen uit. De man die zijn biografie schreef, zegt: 'Zijn voortdurend gebed, in welke omstandigheden dan ook, is het meest opmerkelijke feit in zijn leven; het wijst een ieder die hem wil evenaren, op zijn plicht. Zonder twijfel moet een groot deel van zijn geweldig en bijna ononderbroken succes toegeschreven worden aan zijn vurig en volhardend gebed.'

De markies DeRenty, die Christus vurig lief had, gaf zijn dienaren bevel hem te waarschuwen na een half uur gebed. De dienaar zag hem door een opening in de deur en er lag zo'n vroomheid op zijn gezicht dat hij er niet toe komen kon hem te roepen. Hij wachtte tot er drie maal een half uur voorbij was gegaan; eerst toen riep hij hem; terwijl hij opstond zei DeRenty dat het halve uur zo kort leek omdat hij samen was met Christus.

Brainerd zei: 'Ik houd er van alleen te zijn in mijn huis, waar ik veel tijd in gebed kan doorbrengen.'

In de annalen van de Methodisten is William Bramwell bekend om zijn persoonlijke vroomheid, om het wonderlijke succes van zijn preken en om de wonderbaarlijke wijze waarop zijn gebeden verhoord werden. Hij kon uren achtereen bidden. Hij bracht bijna zijn hele leven knielend door. Hij was als een brandende, vurige vlam. Deze vlam werd ontstoken door het gebed. Dikwijls bracht hij voor een enkel gebed niet minder dan vier uur in afzondering door.

Bisschop Andrews besteedde elke dag vijf uur aan gebed en aanbidding.

Sir Henry Havelock bracht altijd de twee eerste uren van elke nieuwe dag alleen met God door. Wanneer de legerplaats om zes uur in de morgen opgebroken werd, stond hij om vier uur op.

Graaf Cairns stond elke dag om zes uur op om anderhalf uur te hebben voor Bijbelstudie en gebed, voordat hij om kwart voor acht de godsdienstoefening in zijn gezin leidde.

De gebedsverhoring van Dr. Judson moet toegeschreven worden aan het feit dat hij zoveel tijd aan gebed besteedde. Hij zegt hierover: 'Regel uw zaken zo, dat u, wanneer dit maar enigszins mogelijk is, u twee of drie uur per dag niet alleen rustig aan godsdienstige dingen kunt wijden, maar ook aan het persoonlijke gebed en het samenzijn met God. Tracht zeven maal per dag u van werk en mensen terug te trekken en uw ziel op te heffen tot God in stille afzondering. Begin de dag met na middernacht op te staan en enige tijd in de stilte en duisternis van de nacht aan deze gewijde bezigheid te besteden. Wijdt het uur van zonsopgang aan hetzelfde werk; trek u ook terug om negen uur, twaalf uur, drie uur, zes uur en negen uur in de avond. Wees standvastig in Zijn zaak. Getroost u alle mogelijke opofferingen om dit gebruik in stand te houden. Bedenk dat de tijd die u gegeven is kort is en dat uw werk en de wereld u niet van God mogen vervreemden.

'Onmogelijk,' zeggen we, 'dat zijn voorschriften van een fanaticus.' DL Judson legde in onvergankelijk graniet de fundamenten voor Gods koninkrijk in het binnenland van Birma. Hij had succes; hij was een van de weinigen die, in de naam van Christus, diepe indruk op de wereld hebben gemaakt. Begaafder, genialer en geleerder mannen dan hij zijn hier niet in geslaagd; hun prestaties zijn als voetafdrukken in het zand, maar hij heeft zijn werk in de harde rots gegrift. Het geheim van zijn grondigheid en zijn volharding ligt in het feit, dat hij tijd heeft besteed aan gebed. Hij hield het ijzer roodgloeiend met gebed en Gods louterend vuur verleende het duurzame kracht. Niemand kan een groot en duurzaam werk voor God verrichten wanneer hij geen man van gebed is, en niemand kan een man van gebed zijn die niet veel tijd aan bidden besteedt. Is het waar dat gebed slechts een vervelende en mechanische gewoonte is? Een onbetekenende bezigheid waarin wij ons net zo lang oefenen tot zij saai, kort en oppervlakkig wordt? Is het waar dat gebed eigenlijk niets anders is dan het half passieve spel van gevoelens gedurende minuten of uren van rustig mijmeren?' Liddon vervolgt: 'Laat hen die waarlijk gebeden hebben, het antwoord geven. Het gebed van de aartsvader Jakob wordt dikwijls beschreven als een worsteling met een Onzichtbare Macht, die vaak tot diep in de nacht, ja zelfs tot de morgen voortduurde. Bij de heilige Paulus

wordt soms gesproken van een gezamenlijke strijd. Als zij bidden, hebben zij de blik gevestigd op de Grote Bemiddelaar in Gethsemane, op de druppels bloed die tijdens die foltering van overgave en offer vloeien. Volharden in gebed is de essentie van gebed dat succes heeft. Volharding betekent niet dromen maar onafgebroken werken.

De overleden bisschop Hamilton zei dat 'Niemand veel in het gebed zal bereiken als hij niet begint met het te beschouwen als iets dat voorbereid en volgehouden moet worden met al de ernst die wij alleen de meest belangrijke en de meest noodzakelijke dingen waard achten.'

Hoofdstuk IX.

Ik zou moeten bidden voordat ik mensen ontmoette. Dikwijls als ik lang blijf slapen, of vroeg in de morgen mensen spreek, is het elf of twaalf uur voor ik begin met stil gebed. Dit is een verfoeilijke gewoonte en ook volkomen in strijd met de Heilige Schrift. Christus stond op voor het aanbreken van de dag om naar een eenzame plek te gaan. David zegt: 'Des morgens komt mijn gebed voor U' (Ps. 88 :4); en 'Des morgens hoort Gij mijn stem' (Ps. 5 :4).

Het gezinsgebed verliest veel van zijn kracht en zijn zoetheid en ik kan weinig doen voor de mensen die bij mij komen. Ik heb een schuldig geweten en een hongerige ziel; de vlam flakkert, de lamp is niet schoon gemaakt. En het gebed daarna klinkt dikwijls vals. Ik weet dat het veel beter is met God te beginnen eerst Zijn Aangezicht te zoeken, mijn ziel eerst dicht bij Hem te brengen, voor dat ik in aanraking kom met anderen. Robert Murray McCheyne

De mannen die in deze wereld het meest voor God hebben gedaan, zijn vroeg in de morgen neergeknield in gebed. Hij die de vroege morgenuren vernippert, de kansen en de ongereptheid van die uren voor iets anders gebruikt dan voor het vragen naar Gods wil, heeft weinig kans Hem later op de dag te vinden. Als God in de morgen niet de allereerste is in onze gedachten en daden, zal Hij de rest van de dag op de laatste plaats komen. Want achter dit vroege opstaan en achter het vroege gebed ligt immers het vurige verlangen tot het zoeken van God. Onverschilligheid in de morgen duidt op een onverschillig hart. Het hart dat het zoeken van God in de vroegte achterwege laat, heeft zijn ware verlangen naar God verloren. Davids hart had een brandend verlangen naar God. Hij hongerde en hij dorstte naar God; dus zocht hij God heel vroeg, vóór de morgenstond. Bed en slaap konden zijn ziel niet ketenen. Christus verlangde naar gemeenschap met God en zo ging Hij lang vóór het aanbreken van de dag op de berg om te bidden. Zijn discipelen wisten waar zij Hem vinden konden wanneer zij wakker werden, vol schaamte over hun eigen nalatigheid. Wij kunnen zo de hele lijst afwerken van mannen die in dienst van God veel voor deze wereld gepresteerd hebben en altijd weer zullen we horen dat zij God al heel vroeg in de morgen zochten. Het verlangen naar God dat niet in staat is de ketenen van de slaap te verbreken, moet wel heel zwak zijn en zal maar weinig voor God kunnen doen. Het verlangen naar God dat bij het begin van de dag zo ver achter blijft, met de duivel en de wereld, zal die achterstand nooit meer kunnen inhalen. Het is niet alleen het

vroege opstaan dat mannen naar de voorste linies aan het front brengt en dat hen tot grote leiders maakt in Gods leger, maar het is het vurige verlangen dat hen beroert en dat alle ketenen verbreekt van eigen genot en eigen zwakheid. Dit opstaan is een uiting van dit verlangen; het maakt het ook groter en sterker. Wanneer zij in bed waren blijven liggen en aan eigen zwakheid hadden toegegeven, zou het verlangen onderdrukt zijn. Het verlangen maakt hen wakker en brengt hen ertoe zich voor God in te spannen en dit achtslaan op de roep van God en het volgen daarvan, geeft aan hun geloof een grote spanning en aan hun harten de zoetste en volste openbaring van God, die hen tot heiligen maakt; de stralenkrans van hun heiligheid straalt ook op ons af en wij delen in de blijdschap van hun overwinning. Maar wij verlustigen ons in die blijdschap en komen niet tot eigen daden. Wij bouwen hun grafstenen en schrijven hun grafschriften, maar wachten ons er wel voor hun voorbeeld te volgen. Wij hebben een generatie van predikers nodig die niet alleen God zoeken, maar die hem vroeg in de morgen zoeken, die de frisheid en de dauw van de morgen aan God geven en daarvoor in de plaats de frisheid en de volheid ontvangen van Zijn kracht, zodat Hij voor hen is als de morgendauw, die hen blijdschap en sterkte geeft, voor de strijd en het werk van de komende dag. Onze luiheid is onze grote zonde. De kinderen van deze wereld zijn veel verstandiger dan wij; zij zijn vroeg en laat in de weer. Wij zoeken God niet met ijver en met enthousiasme. Geen mens leert God kennen wanneer hij geen ernst maakt met zijn zoeken naar God; dit betekent Hem in de vroege morgen zoeken.

Hoofdstuk X.

Men kan in onze tijd duidelijk vaststellen dat er van het predikantschap weinig geestelijke invloed uitgaat. Ik zie het bij mijzelf en ik zie het bij anderen. Ik ben bang dat wij te veel handig en listig manoeuvreren. Wij sloven ons uit om het iedereen naar de zin te maken. Het ambt van predikant is een grootse en heilige taak waar eenvoud des geestes voor nodig is en een vrome onverschilligheid voor alle mogelijke consequenties daarvan. Het voornaamste tekort bij christelijke voorgangers is een tekort aan gebed. Richard Cecil

Nooit nog heeft er een groter behoefte bestaan aan vrome mannen en vrouwen dan in onze tijd; nog dringender is de vraag naar vrome, godgewijde predikanten. De wereld schrijdt met reuze stappen voorwaarts. Satan heeft de wereld in zijn vaste greep en werkt hard om al die vooruitgang aan te wenden tot eigen voordeel. De religie moet haar uiterste best doen en voor volmaakte en aantrekkelijke voorbeelden zorgen. In ieder geval moet een gelovig mens in onze moderne tijd de meest verheven idealen bezitten en, bezield door de kracht van de Heilige Geest, tot het hoogste in staat zijn. Paulus bracht zijn leven biddend door opdat de Ephesische gemeente de hoogte, de wijdte en de diepte zou kunnen peilen van een onmetelijke vroomheid; 'opdat gij vervuld wordt tot alle volheid Gods' (Eph. 3:19). Door uitputtend en volhardend gebed, streefde Epaphras voor de Colossenzen naar: 'Dat gij moogt staan, volmaakt en verzekerd bij alles wat God wil' (Col. 4: 12). In die apostolische tijden gold voor ieder persoonlijk en voor de hele gemeente: 'Totdat wij allen de eenheid des geloofs en de volle kennis van de Zoon Gods bereikt hebben, de mannelijke rijpheid, de maat van de wasdom der volheid van Christus' (Eph. 4: 13). Er werd geen prijs gesteld op onvolwassenheid of kleinheid in het geloof. Kinderen moeten volwassen worden; ouden van dagen moeten niet zwak en gebrekkig worden, maar vrucht dragen en gezond en welvarend zijn. Vrome mannen en vrouwen zijn Gode welgevallig. Geld, talent, noch cultuur kunnen iets voor Gods zaak doen. Vroomheid werkt bezielend, maakt mensen brandend van liefde, van verlangen naar groter geloof, intenser gebed, groter ijver en grotere toewijding dit is het geheim van invloed en macht. Dit hebben we nodig, dit moeten we bezitten; de mensen moeten de belichaming zijn van deze brandende godsverering. Toen deze ontbrak, stagneerde Gods zaak, werd Zijn Naam ontheiligd. Talent (hoe groot en verheven ook), opvoeding (hoe geleerd en verfijnd dan ook), positie, waardigheid, stand, goede naam of een hoog geestelijk ambt,

kunnen Gods zegewagen niet in beweging brengen. Het is een wagen van vuur en alleen de kracht van het vuur vermag dat. Het genie van Milton faalde, alle gewone menselijke kracht faalde. De kracht van het gebed, het gebod van de geest die brandt voor God, voor het redden van zielen faalt niet. Niets van deze aarde, van deze wereld, van het eigen zelf kan de intensiteit van deze voortstuwende en allesverterende kracht verminderen. Het gebed is de schepper van de devotie en het kanaal daarvoor. De geest van devotie is de geest van het gebed. Gebed en devotie zijn verbonden als ziel en lichaam, als het leven en het kloppende hart. Daar is geen waarachtig gebed mogelijk zonder devotie en geen devotie zonder gebed. De predikant moet zich overgeven aan God in de heiligs te devotie. Hij is geen beroepsman; zijn ambt is geen beroep; het is een goddelijke instelling, een goddelijke roeping. Hij is aan God gewijd. Zijn doel, zijn aspiraties en zijn ambities zijn voor God en tot God en daarvoor is bidden even noodzakelijk als het voedsel is om in leven te blijven. V66r alles moet de predikant God toegewijd zijn. De verhouding van de predikant met God zijn de onderscheidingsteken en de geloofsbrieven van zijn ambt. Zij moeten volkomen duidelijk, beslissend en ondubbelzinnig zijn. Zijn godsvrucht moet niet van het gewone, oppervlakkige soort zijn. Wanneer hij niet uitmunt in het gebed, munt hij nergens in uit. Als hij Gods Woord niet met zijn leven, zijn karakter en zijn gedrag belijdt, draagt hij dit Woord helemaal niet uit. Als zijn geloof zwak is, dan mogen zijn woorden zacht en liefelijk klinken als muziek, welsprekend als die van Apollo, en toch zullen zij zo licht zijn als een veer, zij zullen zijn als een hersenschim, voorbijtrekkend als de morgenwolken of snel verdampend als de vroege morgendauw. Toewijding aan God er bestaat niets wat dit voor de predikant vervangbaar maakt. Toewijding aan een kerk, aan een overtuiging, aan een organisatie, aan een dogma dit alles is armzalig, misleidend en ijdel wanneer het de bron van inspiratie vormt, de bezieling van zijn roeping. God zelf moet de bron zijn voor de daden van de predikant, de oorsprong en de bekroning van al zijn werk. De naam en de glorie van Jezus Christus, het belang van Zijn zaak, moet het enig belangrijke zijn. De predikant moet geen andere inspiratie kennen dan de naam van Jezus Christus, geen andere ambitie dan Hem te verheerlijken, geen andere inspanning dan alleen voor Hem. Dan zal het gebed een bron vormen van verlichting, het middel tot voortdurende vooruitgang, de maatstaf voor zijn succes. Het enige doel en de enige ambitie die de prediker voor ogen moeten staan, is God bij zich te hebben. Nog nooit is het zo urgent geweest de mogelijkheden van het gebed voor de zaak Gods

uiteen te zetten als in deze tijd. Geen enkele eeuwen geen enkel mens kunnen voorbeelden geven van de kracht van het evangelie dan de eeuwen de mens die het diepe en ernstige gebed kennen. Een eeuw zonder gebed zal slechts armzalige voorbeelden van goddelijke kracht opleveren. Harten die het gebed niet kennen, kunnen nooit een grote hoogte bereiken. Onze eeuw mag dan een betere eeuw zijn dan de vorige, maar er bestaat een oneindig verschil tussen de verbetering door een voortschrijdende beschaving of door een toenemende vroomheid en christelijkheid door de kracht van het gebed. De joden waren veel beter toen Christus op aarde kwam, dan in de jaren daarvoor. Het was de gouden eeuw van hun Farizese leer en deze gouden eeuw kruisigde Christus. Nooit werd er meer gebeden en tegelijkertijd minder gebeden; werden er meer offers gebracht en tegelijkertijd minder; nooit was er minder afgodendienst en nooit meer afgodendienst, nooit meer aanbidding in de tempel, nooit minder aanbidding van God; nooit meer belijden met de mond en nooit minder met het hart (God werd beleden door de lippen van degenen die met hun harten en handen Gods Zoon kruisigden!); nooit waren er meer kerkgangers, nooit minder waarlijk vromen. Heiligen worden gevormd door de kracht van het gebed, vrome mensen door de kracht van het echte gebed; hoe meer gebed, hoe meer waarachtig vrome mensen.

Hoofdstuk XI.

Ik druk u de noodzaak op het hart van de gemeenschap met Christus, een steeds inniger wordende gemeenschap. Er moeten in Christus gordijnen opzij geschoven worden die we nooit hebben opgemerkt, nieuwe plooien van liefde. Ik wanhoop eraan dat ik er ooit in zal slagen tot in het binnenste van die liefde door te dringen; er zijn zoveel verborgen schuilhoeken en plooien. En daarom, graaf diep, werk u in het zweet en geef u moeite voor Hem; reserveer elke dag zoveel tijd voor Hem als maar enigszins mogelijk is. Hij kan alleen door inspanning gewonnen worden. Rutherford

Vroeger en nu heeft God vele toegewijde, biddende predikanten gehad mannen die het gebed als een geweldige, leidende en opmerkelijke kracht in hun leven kenden. De wereld heeft hun invloed ondergaan, God heeft hun kracht gezien en beloond, Gods zaak is door hun gebeden op een snelle en geweldige manier vooruit geholpen, hun wezen straalde een goddelijke glans uit.

In David Brainerd, wiens werk en naam in de geschiedenis voortleeft, heeft God een van die mannen gevonden waar Hij naar zocht. Hij was geen gewone man; hij viel in elk gezelschap op, verstandig en begaafd, buitengewoon geschikt om op elke belangrijke kansel te staan en te werken onder de meest verfijnden en beschaafden, die met elkaar wedijverden om hem als zieleherder te krijgen. President Edwards getuigt van hem dat hij 'een jonge man was met uitzonderlijke gaven, een buitengewone kennis had van mensen en dingen en een groot redenaarstalent; hij muntte uit in theologische kennis en hij was werkelijk voor iemand die zo jong was, een zeer knap godgeleerde, vooral op het gebied van de experimentele religie. Ik kende niemand van zijn leeftijd die de kern van het wezenlijke geloof zo duidelijk naar voren wist te brengen. Zijn manier van bidden was bijna onnavolgbaar; zelden heb ik iets gezien wat hiermee te vergelijken valt. Zijn kennis was opmerkelijk en hij was een zeer begaafd spreker.' Er is nooit een meer verheven levensverhaal in wereldse annalen opgetekend dan dat van David Brainerd; geen wonder kan meer overtuigen van de waarheid van het christendom dan het leven en het werk van zo'n man. Alleen in de wildernis van Amerika, dag en nacht worstelend met een ongeneeslijke ziekte, met weinig ervaring in zielzorg en met alleen de hulp van een klungelige, heidense tolk bij zijn contact met de Indianen, slaagde hij er in om met Gods Woord in zijn hart en in zijn handen en met een ziel waarin de goddelijke vlam brandde, Gods eredienst

te stichten en al de zegeningen daarvan vast te leggen. De Indianen ondergingen een grote verandering, van de verblindende en ontrendende heidendom tot een zuiver, vroom en intelligent christendom; er was een hervorming van alle verdorvenheid; de uiterlijke plichten van het christendom werden onmiddellijk geaccepteerd en opgevolgd; het gebed werd in het gezin ingevoerd, de sabbat ingesteld; de innerlijke genade van het geloof beleefd met toenemende zoetheid en kracht. De oorzaak van dit succes was David Brainerd zelf, niet de omstandigheden of de toevallige samenloop van allerlei factoren, maar de mens Brainerd. Hij was de man Gods, vroeg en laat en altijd. God kon onbelemmerd door hem heen stromen. De almacht van de genade werd niet belemmerd noch verminderd door de eigenschappen van zijn karakter; het hele kanaal werd verbreed en gezuiverd om God zo volledig en zo krachtig mogelijk doorgang te verlenen opdat God met Zijn geweldige kracht neer zou kunnen dalen op deze barbaarse woestijnen en haar veranderen in Zijn bloeiende en vruchtbare tuin; want niets is onmogelijk voor God wanneer Hij de juiste man kan vinden om Zijn werktuig te zijn. Brainerd leidde een leven van vroomheid en van gebed. Zijn dagboek staat vol met het eentonige verslag van de tijden van vasten, meditatie en afzondering. Hij bracht vele uren per dag door in stil gebed. 'Als ik thuis kom,' zei hij, 'en mediteer, bid en vast, verlangt mijn ziel naar zelfkastijding, zelfverloochening, nederigheid en verlossing van de dingen dezer wereld.' 'Ik heb met deze aarde niets te maken dan alleen als een plaats waar ik Gods werk moet doen. Voor niets wat de aarde kan voortbrengen wil ik ook maar één ogenblik van mijn leven geven.' Na deze uitspraak bad hij: 'Omdat ik iets voel van de zoetheid van de gemeenschap met God en de dwingende kracht van Zijn liefde, van de wonderlijke wijze waarop de ziel betoverd wordt en al de verlangens en neigingen in God hun middelpunt vinden, wil ik deze dag reserveren voor stil gebed en vasten, om God te bewegen mij te zegenen en leiding te geven voor het grote werk dat voor mij ligt in verband met de prediking van het evangelie, en om de Heer te smeken zich tot mij neder te buigen en mij het licht van Zijn aangezicht te tonen. In de morgenuren had ik niet veel levensmoed en kracht. In de namiddag gaf God mij de kracht om een vurige voorspraak te zijn voor mijn vrienden, maar pas in de nacht voelde ik Gods wonderbare aanwezigheid in het gebed. Ik geloof dat mijn ziel nog nooit tevoren zo'n foltering had ondergaan, maar daarna lagen de schatten van de goddelijke genade voor mij. Ik streed voor afwezige vrienden, voor het redden van zielen, voor vele ongelovigen en voor velen op afgelegen plaatsen waarvan ik dacht dat zij Gods kinderen waren. Van een half uur

vóór zonsopgang af totdat het donker begon te worden, was ik in zo'n zielestrijd dat ik doorweekt was van transpiratie, maar toch vond ik dat ik niets had gedaan. Mijn geliefde Zaligmaker had bloed gezweet voor ongelovige zielen! Ik verlangde naar groter mededogen voor hen. Ik voelde nog altijd de zoetheid van goddelijke liefde en genade toen ik ging slapen; mijn hart was vervuld van God.' Het gebed verleende zijn leven en prediking die wonderbaarlijke kracht. De mannen van het krachtige gebed zijn de mannen die grote geestelijke kracht bezitten. Gebeden sterven nooit. Brainerds hele leven was één leven van gebed. Hij bad dag en nacht. Hij bad vóór de preek en na de preek. Hij bad terwijl hij door de oneindige eenzaamheid van de bossen reed. Hij bad op zijn stromatras. Hij bad als hij zich terugtrok in de dichte en eenzame wouden. Uur na uur, dag na dag, vroeg in de morgen en laat in de nacht, bad hij en vastte hij, zijn ziel uitstortend voor God, bemiddelend, verkerend met God. Hij was krachtig in zijn gebed met God en Gods kracht was met hem en daardoor 'spreekt hij en werkt hij al is hij gestorven, en hij zal blijven spreken en werken tot het einde der dagen en tussen de zaligen van die heerlijke dag zal hij behoren tot de allergrootsten.' Jonathan Edwards zegt van hem: 'Zijn leven demonstreert de juiste weg tot succes in het predikantschap. Hij vocht ervoor zoals op het slagveld de soldaat voor de overwinning vecht; of als een man die een race probeert te winnen waar een grote beloning voor is uitgelooft. Bezield door zijn liefde voor Christus en voor de mensen, hoe deed hij zijn werk? Altijd vol vuur. Niet alleen door zijn woorden en dogma's, zowel in het openbaar als in zijn persoonlijk leven, maar vooral door zijn gebed; dag en nacht, in afzondering worstelend met God, met een onuitsprekelijke folterende pijn strijdend in barensnood totdat Christus geboren werd in de harten van de mensen tot wie hij gezonden was. Als een ware zoon van Jakob volhardde hij in het gebed gedurende de hele donkere nacht tot het aanbreken van de dag!'

Hoofdstuk XII.

Alleen wat uit het hart voortkomt bereikt het hart en alleen datgene wat uit een levend geweten komt dringt door tot het geweten. William Penn

's Morgens was ik meer bezig het hoofd voor te bereiden dan het hart. Deze fout maakte ik dikwijls en ik heb steeds moeten lijden onder het kwaad dat daaruit voortkwam, vooral in het gebed. O Heer, help mij dit te veranderen! Maak mijn hart groot en ik zal Uw Woord verkondigen. Robert Murray McGheyne

Een preek waaruit meer het verstand spreekt dan het hart, zal geen uitwerking hebben op de luisteraars. Richard Cecil

Bidden, met zijn wonderlijke, veelzijdige kracht, helpt de mond de waarheid uit te spreken in alle volheid en vrijheid. Men moet bidden voor de predikant, de predikant wordt door het gebed gevormd. Men moet bidden voor de mond van de predikant; zijn mond moet geopend worden en de juiste woorden spreken. Een mond die gewijde taal spreekt is het resultaat van gebed, van veel gebed en een mond die waarachtige taal spreekt is eveneens het resultaat van gebed, van veel gebed. De kerk en de wereld, God en de hemel, hebben veel te danken aan de mond van Paulus en die mond van Paulus had alles te danken aan het gebed. Hoe onbegrensd, waardevol en nuttig is het gebed in menig opzicht voor de predikant; op zo vele punten, op zo vele manieren. Wat vooral belangrijk is: het helpt zijn hart. Bidden maakt de predikant tot een prediker met het hart. Door het bidden legt de predikant zijn hart in zijn preek; door het bidden wordt de preek in het hart van de predikant gebracht. Het hart vormt het wezen van de predikant. Mannen met een groot hart zijn grote predikers. Mannen met een slecht hart kunnen soms veel goeds doen, maar dit blijft toch een uitzondering. De huurling en de vreemdeling kunnen soms in staat zijn de schapen te helpen, maar alleen de goede herder met het hart van de echte schaapherder kan de schapen werkelijk hoeden en volledig de taak en de plicht van de schaapherder vervullen. We hebben de nadruk gelegd op de voorbereiding van de preek, net zo lang tot we uit het oog verloren wat nog veel belangrijker is om voorbereid te worden het hart. Een voorbereid hart betekent veel meer dan een goed voorbereide preek, want een goed voorbereid hart zal immers altijd een goede preek voortbrengen. Er zijn dikke boeken geschreven over de techniek en de kunst van het maken van een preek, tot we gingen denken dat de steigers

het gebouw zelf vertegenwoordigden. Er werd de jonge predikant geleerd zich toe te leggen op vorm en schoonheid van zijn preek als het product van techniek en intellect. We hebben bij de mensen een verkeerd idee gewekt en meer de nadruk gelegd op talent dan op genade, meer op welsprekendheid dan op vroomheid, meer op retoriek dan op openbaring, meer op reputatie en op een briljante persoonlijkheid dan op vroomheid. We hebben daardoor het juiste begrip van prediken verloren, de kracht van de prediking, het scherpe schuldgevoel, de rijke ervaring, de verhevenheid van het christelijk karakter en wij verloren daarmee tevens ons gezag over gewetens en levens; het gezag dat alleen verkregen wordt door een waarachtig getuigenis. Het is niet juist wanneer we zeggen dat predikanten te veel studeren. Er zijn predikanten die helemaal niet studeren en anderen die niet genoeg studeren. Een groot aantal verdiept zich er niet in wat de juiste manier is om werkers te worden die Gode welgevallig zijn. Wij hebben wel ons intellect ontwikkeld, maar wij hebben nagelaten ons hart te ontwikkelen; niet gebrek aan kennis maar gebrek aan vroomheid is onze fout niet dat wij te veel weten, maar dat wij God en Zijn Woord niet overdenken, niet genoeg waken, bidden en vasten. Het hart vormt de grote hinderpaal voor onze prediking. Woorden vol goddelijke waarheid stoten in ons hart op allerlei obstakels en verliezen op die manier hun kracht. Kan de eerezucht, die belust is op lof en aanzien, het evangelie verkondigen van Hem die zich zelf niet achtte en de plaats van een dienstknecht innam? Kan de trotse, de ijdele, de egoïstische mens het evangelie verkondigen van Hem die nederig en zachtmoedig was? Kan de slecht gehumeurde, driftige, zelfzuchtige, hardvochtige, wereldse man de leer prediken die vervuld is van lankmoedigheid, zelfverloochening en tederheid; de leer die eist dat wij afzien van vijandschap en de wereld verzaken? Kan de betaalde huurling harteloos en nonchalant het evangelie prediken waarvoor een herder nodig is die bereid is zijn leven te geven voor zijn schapen? Kan de hebzuchtige man die salaris en geld belangrijk vindt, het evangelie verkondigen totdat hij zijn hart gezuiverd heeft en in de geest van Christus en Paulus met de woorden van Wesley zeggen kan: 'Ik beschouw het als afval en drek; ik vertrap het onder mijn voeten; ik (of liever niet ikzelf maar de genade Gods in mij) beschouw het als het slijk der aarde; ik wens het niet en ik zoek het niet?' De goddelijke openbaring heeft het licht van de menselijke geest niet nodig; en evenmin de glans en de kracht van de menselijke cultuur, de schittering van het menselijk denken en de macht van het menselijk brein om het mooier of sterker te maken; maar zij vraagt om de eenvoud, de volgzaamheid, de nederigheid en het geloof van een kinderlijk hart. Deze

overgave en onderwerping van verstand en geest aan de goddelijke macht maakte Paulus zo weergaloos sterk; zij gaf Wesley zijn kracht en deed zijn werk in de geschiedenis der mensheid voortleven. Zij verleende ook Loyola de macht om de invloeden te stuiten, die het katholicisme trachtten te verdringen. Wij hebben een grote behoefte aan voorbereiding van het hart. Luther beschouwde het als een axioma: 'Hij die goed gebeden heeft, heeft ook goed gestudeerd.' Wij willen niet beweren dat mensen niet hoeven te denken of hun hersens niet hoeven te gebruiken, maar hij die zijn hart ontwikkelt, zal ook zijn hersens het best kunnen gebruiken. Wij willen niet beweren dat predikanten niet moeten studeren, maar wel dat zij voor alles de Bijbel moeten bestuderen, de man die zijn hart voorbereidt, kan de Bijbel het best bestuderen. We zeggen niet dat de predikant geen mensenkennis moet bezitten, maar hij die de diepten en de verwarringen van het eigen hart gepeild heeft, zal zijn medemens ook beter begrijpen. Wij zeggen met nadruk dat de geest het kanaal voor de prediking kan vormen, maar dat deze voort moet komen uit het hart; u kunt het kanaal verbreden en dieper maken, maar als u geen acht slaat op de zuiverheid en de diepte van de bron, zal er vuil water in het kanaal stromen of helemaal geen water. Iedere man met een normaal verstand, is in staat een preek te maken, maar heel weinig mensen hebben de genade ontvangen om het evangelie te verkondigen. We beweren ook dat hij die geworsteld heeft met zijn eigen hart en dat heeft overwonnen, hij die zijn hart bescheidenheid, geloof, liefde, waarheid, erbarmen, medegevoel en moed heeft geleerd; hij die de rijkdommen van zo'n hart door middel van zijn verstand, maar geladen met de kracht van het evangelie over zijn toehoorders uit kan storten zo'n man zal in de ogen van de Heer de meest waarachtige en de meest succesvolle predikant zijn.

Hoofdstuk XIII.

Hoed u ervoor een mooi-preker te worden. Jericho is door bazuingeschal gevallen. Kijk toch naar Jezus die bad om voedsel en wat nodig is zal u gegeven worden en wat er gegeven wordt, zal gezegend worden, of het een gerstekorrel is of een tarwebrood, een korst of een kruimeltje. Uw mond zal een overvloeiende waterstroom zijn of een opgedroogde bron, naar gelang uw eigen hart is. Vermijd elke tegenstrijdigheid in uw preken, gesprekken of geschriften; val nooit iets af dan de duivel en loof niets anders dan Jezus Christus. Berridge

Het hart is de redder der wereld. Hersens doen geen reddend werk. Genie, intellect, een briljante persoonlijkheid, kracht, talent, kunnen niemand redden. Het evangelie stroomt door het hart; de machtigste krachten komen uit het hart. De zoetste en liefelijkste genade, is de genade van het hart. Grote harten vormen grote persoonlijkheden; grote harten vormen goddelijke persoonlijkheden. God is liefde. Er is niets dat groter is dan liefde en dat groter is dan God. Harten ontstaan in de hemel, een hemel van liefde. Er is niets verheveners, niets lieflijkers dan de hemel. Gods predikers zijn groot door het hart en niet door het verstand. In de godsdienst komt het vooral aan op het hart; op de kansel moet het hart spreken en in de kerkbanken moet het hart luisteren. In feite dienen we God met ons hart, de aanbidding met ons verstand is in de hemel niet acceptabel. Wij zijn van mening dat een van de ernstigste en meest voorkomende fouten die in onze tijd gemaakt wordt, is een teveel aan gedachten en een tekort aan gebed; te veel verstand en te weinig hart in de moderne preek. Grote harten maken grote predikers; goede harten maken goede predikers. Een theologische leerschool waar het hart versterkt en ontwikkeld wordt, heeft het evangelie in de eerste plaats nodig. Met het hart bindt de zieleherder de gemeente aan zich en met het hart leidt hij de gemeente. Zij mag zijn gaven bewonderen, zij mag trots zijn op zijn bekwaamheid, zij mag een poosje onder de indruk zijn van zijn preken, maar het hart vormt het bolwerk van zijn macht. Zijn scepter is liefde en de troon van zijn macht zetelt in zijn hart. De goede herder geeft zijn leven voor de schapen. Het verstand maakt nooit martelaren; het is het hart dat afstand kan doen van het leven wanneer dat nodig is. Er is een grote moed nodig om een gelovig zieleherder te zijn; alleen het hart kan deze moed opbrengen. Geest en talent kunnen moed geven maar dan zijn het eigenschappen van het hart en niet van het hoofd. Het is gemakkelijker ons hoofd te vullen dan ons hart voor te bereiden; het is gemakkelijker een preek te maken met ons verstand dan een preek die uit

het hart komt. Het was het hart dat de Zoon Gods uit de hemel weghaalde. Het is het hart dat de mensen naar de hemel toehaalt. Mensen met een hart heeft de wereld nodig om mee te voelen met haar smart, om haar verdriet weg te kussen, om mededogen te hebben met haar ellende en haar pijn te verlichten. Christus was de man der smarten, omdat Hij voor alles de man van het hart was. 'Geef mij uw hart,' vraagt God aan de mens. 'Geef mij uw hart!' vraagt ook de mens aan zijn naaste. Een beroepsmatig predikantschap is een predikantschap zonder hart. Als het salaris een grote rol speelt, speelt het hart een kleine rol. Wij maken in dat geval van het preken ons beroep en leggen er ons hart niet in. Hij die zich zelf op de voorgrond plaatst in zijn preek, plaatst zijn hart op de achtergrond. Hij die niet met zijn hart zaait, zal nooit voor God de oogst kunnen binnenhalen. De binnenkamer is de studeerkamer van het hart. We zullen daar meer leren over de wijze van preken en over de inhoud van de preek dan we te weten kunnen komen in onze bibliotheken. 'En Jezus weende' is het kortste vers en tegelijkertijd het meest zeggende vers uit de Bijbel. Hij die wenend verder gaat (en niet hij die geweldige preken houdt), en het kostbare zaad met zich mee draagt, die zal juichend wederkeren en de korenschoven binnenbrengen. Bidden geeft begrip en wijsheid; bidden verruimt en versterkt de geest. De binnenkamer is een volmaakte leerschool voor de predikant. Zijn gedachtenwereld wordt niet alleen verhelderd door het gebed, maar tijdens dat gebed worden ook nieuwe gedachten geboren. Wanneer wij waarachtig bidden kunnen wij in een uur meer leren dan in vele, lange uren van studie. In die binnenkamer zijn boeken aanwezig die nergens anders gevonden en nergens anders gelezen worden. Er wordt daar veel geopenbaard dat nergens anders geopenbaard wordt.

Hoofdstuk XIV.

De grote zege die het stille gebed de predikant brengen kan, is iets dat niet te beschrijven en niet na te bootsen is wijding door de Heilige Geest ... Als deze wijding niet van de Heer der heerscharen komt, zijn wij bedriegers daar we deze alleen in het gebed kunnen krijgen. Laten wij dringend, zonder ophouden en vurig volharden in onze smeekbeden. Laat uw schaapsvacht op de dorsvloer liggen tot zij nat is van de hemelse dauw.
Spurgeon

Alexander Knox, een christelijke wijsgeer uit Wesley's tijd, geen aanhanger van Wesley, maar een persoonlijk vriend met veel sympathie voor het methodisme, schrijft: 'Het klinkt vreemd en betreurenswaardig, maar ik ben absoluut van mening dat er buiten de Methodistische kringen en buiten de Methodistische geestelijken geen belangrijke prediking meer bestaat. Maar al te vaak heeft de geestelijkheid het vermogen daartoe absoluut verloren. Er bestaat, geloof ik, in de wereld van de geest een soort geheime verstandhouding tussen de juiste verbreiding van de religieuze waarheden en de diepste gevoelens van de menselijke geest; deze zou men kunnen vergelijken met de affiniteit in de chemie. Als het ene element op de juiste manier getoond wordt, zal het andere onmiddellijk reageren. Waren onze harten niet brandend in ons? maar hiervoor is gevoel van godsvrucht in de spreker onontbeerlijk. Nu moet ik uit eigen ervaring constateren dat deze 'onction' zoals de Fransen dit verschijnsel zeer juist noemen, zonder enige twijfel in Engeland vaker voorkomt in een bedehuis van de Methodisten dan in een van onze kerken. Dit en alleen dit schijnt werkelijk datgene te zijn dat de bedehuizen der Methodisten vult en onze kerken leeg laat staan. Ik ben, en dat meen ik eerlijk, geen aanhanger van het Methodisme; ik ben een zeer oprecht en loyaal aanhanger van de kerk, een nederig discipel van de school van Hale en Boyle, van Burnet en Leighton. Toen ik twee jaar geleden in dit land was, was er geen enkele predikant die mij beter onderrichtte dan mijn grote leermeesters. Maar nu wanhoop ik er aan of ik ook nog maar een greintje waarachtige lering zal krijgen anders dan van Methodistische zijde. De Methodistische predikers (ofschoon ik het lang niet altijd eens ben met àl hun uitspraken) verkondigen deze ware religie, zeer zuiver en zelfbewust. Verleden zondag was een genot. Ik kan u verzekeren dat de predikant woorden sprak van waarheid en ernst. Hij was niet welbespraakt daar dacht deze man eenvoudig niet aan maar er was iets veel beters: een waarachtig getuigenis van de levende waarheid. Ik zeg 'levend' omdat het volkomen duidelijk was dat hij leefde door datgene waar

hij van getuigde.' Deze wijding is identiek met de kunst van preken. De predikant die deze wijding nooit heeft ondergaan, heeft nooit de ware kunst van het preken verstaan. De predikant die deze wijding heeft verloren, heeft ook zijn gave tot prediken verloren. Welke andere gaven hij ook mag bezitten de kunst van preken maken, welsprekendheid, de kunst van helder denken of zijn gehoor te behagen hij heeft de goddelijke gave tot de waarachtige prediking verloren. Deze wijding door de Geest, maakt Gods waarheid machtig en belangwekkend, zij trekt en boeit, zij sticht, veroordeelt en redt tegelijkertijd. Deze wijding onthult Gods verborgen waarheid, maakt haar levend en bezielend. De waarheid Gods die verkondigd wordt zonder deze wijding is zonder waarde; zij is dood en heeft een dodelijke uitwerking. Hoewel zij vol goede gedachten kan zitten, sprankelend van retoriek en zwaar van ernst kan zijn, eindigt men zonder deze wijding tenslotte altijd met de dood en niet met het leven. Spurgeon zegt: 'Ik vraag mij af hoe lang wij onze hersens nog zullen pijnigen voordat wij in eenvoudige woorden kunnen verklaren wat wij bedoelen met 'preken zonder wijding'. Toch weet hij die Gods Woord verkondigt, of zij aanwezig is en hij die luistert ontdekt ook al heel gauw als zij ontbreekt. Samaria met haar armoede is een voorbeeld van een prediking zonder die wijding en Jeruzalem, met haar overvloed van het vette der aarde, zou een voorbeeld kunnen zijn van een prediking die van deze goddelijke wijding doordrongen is. Iedereen kent de frisheid van de morgen, als op elke grashalm glanzende dauwdroppels liggen, maar wie kan haar beschrijven of zelf maken? Zo is het ook met het mysterie van de wijding door de Geest. Wij kennen haar, maar wij kunnen anderen er niet over vertellen. Het zou dwaas zijn een poging te doen haar af te schilderen. Wijding is iets dat u niet met mensenhanden tot stand kan brengen en het is zinloos haar te beschrijven. En toch is zij van onschatbare waarde; zij is absoluut nodig om gelovigen te kunnen stichten en zondaren tot God te kunnen brengen.

Hoofdstuk XV.

Spreek voor de eeuwigheid. En ontwikkel in de eerste plaats uw eigen geest. Een woord dat gesproken wordt met een zuiver geweten en een hart dat vervuld is van Gods Geest is meer waard dan duizend woorden van een ongelovige en zondige geest. Onthoud dat God de ere toekomt en niet de mens. Als de sluier die over het aardse gebeuren ligt wordt opgelicht, zal datgene wat wij aan goeds te zien krijgen, te danken zijn aan de gebeden van Gods kinderen.

Robert Murray McGheyne

Wijding door de Geest is dat niet nader te definiëren en niet te omschrijven iets, waarvan een oud, bekend, Schots predikant zegt: 'Soms is er iets in preken dat niet toegeschreven kan worden aan de inhoud noch aan de voordracht; men kan ook niet zeggen waar het vandaan komt, maar het dringt ons hart binnen met zoet geweld dat rechtstreeks van God komt; de enige manier waarop dit 'iets' verkregen kan worden is de hemelse wijding van de spreker.' Wij noemen het wijding en dit is het wat Gods Woord maakt: 'Levend en krachtig, scherper dan enig tweesnijdend zwaard, en het dringt door, zo diep, dat het ziel en geest, gewrichten en merg vaneen scheidt, en het schift overleggingen en gedachten des harten' (Hebr. 4: 12). Het is deze wijding die aan de woorden van de prediker het essentiële verleent, de scherpte en de kracht; en wat de wrijving en beroering teweeg brengt in vele gemeenten, die weinig geestelijk leven vertonen. Dezelfde waarheden werden tevoren precies volgens de letter verteld, zo gladjes als de menselijke olie hen maar maken kon, maar van enig leven of polsslag was niets te bespeuren; alles was even vredig, maar ook even dood als het graf. Wanneer de predikant echter de zegening ondergaat van deze wijding, komt de goddelijke drang in hem, de dode letter van het Woord is bezield door deze mysterieuze kracht; het kloppen van't leven begint -leven dat de kracht in zich opzuigt of zich ertegen verzet. De wijding doordringt en overtuigt 't geweten en breekt 't hart. Deze goddelijke wijding vormt het wezenlijke onderscheid tussen de ware prediking van het evangelie en alle andere manieren om de waarheid te brengen; zij vormt een brede geestelijke kloof tussen de predikant die haar heeft ontvangen en die haar niet heeft ontvangen. Zij ondersteunt en doordringt de geopenbaarde waarheid met de goddelijke energie. Eigenlijk is wijding eenvoudig God brengen in Zijn eigen Woord en in Zijn eigen predikant. Door een grote en waarachtige vroomheid en door te blijven volharden in die vroomheid, geeft zij de predikant zijn persoonlijke, allesvermogende energie; zij

verlicht en inspireert zijn denken; zij geeft inzicht, invloed en projecterende kracht; zij geeft de predikant een machtig hart, wat veel meer betekent dan een groot verstand; tederheid, reinheid en kracht vloeien rijkelijk uit zijn hart door deze wijding. Verruiming, vrijheid, een rijke gedachtenwereld, een directe en simpele woordkeuze zijn ook resultaten daarvan. Dikwijls wordt geloofsijver abusievelijk voor wijding gehouden. Hij die de goddelijke wijding ontvangen heeft, zal ernst maken met de werkelijk geestelijke dingen, maar ernst en geloofsijver kunnen voorkomen zonder ook maar het geringste spoor van wijding door de Geest van God. In verschillende opzichten vertonen geloofsijver en wijding punten van overeenkomst; zij kunnen op het eerste gezicht gemakkelijk met elkaar verwisseld worden. Er is een scherpziend oog en een geestelijk onderscheidingsvermogen voor nodig om ze uit elkaar te houden. Geloofsijver kan eerlijk, ernstig, vurig en volhardend zijn. Het pakt de dingen met veel goede wil aan en soms zelfs met grote volharding; met veel vuur weet zij er ook kracht aan te geven. Maar al die kracht reikt niet verder dan menselijke kracht kan reiken. De mens is hierin te bespeuren, de gehele mens met alles wat hij aan wil, gevoel, verstand en geest bezit; aan overleg, werkkraft en welsprekendheid. Hij heeft zich gewijd aan een bepaald idee dat hem bezielt en hij tracht dit idee te verwerkelijken. Maar daar hoeft niets van God in te zijn; er kan zelfs heel weinig van God in zijn, omdat er zoveel van de mens in is. Hij kan allerlei motieven naar voren brengen voor zijn ernstige bedoelingen die overtuigend of belangrijk kunnen klinken en toch kan dit alles door zuiver aardse impulsen en krachten ingegeven worden; het altaar wordt door aardse handen opgericht en het vuur wordt ontstoken door een wereldse vlam. Er wordt van een heel begaafd en bekend predikant gezegd 'dat hij meegesleept werd over zijn eigen Bijbel verklaring.' Mensen kunnen begeesterd raken over hun eigen plannen of beweegredenen. Geloofsijver kan in de grond verkapte zelfzucht zijn. Wat kan ik u nog meer over de wijding vertellen? Het is dat ondefinieerbare in de prediking dat haar tot een waarachtige getuigenis maakt. Het is datgene dat preken onderscheidt van alle andere menselijke toespraken. Het is het goddelijke element in de preek. Het maakt de preek hard voor degenen die dit nodig hebben. Het verkwikt degenen die troost behoeven als dauw. Het wordt heel juist beschreven als: 'een scherp tweesnijdend zwaard, in de hemel gewet, dat verwondigen toebrengt en de zonde doodt, maar leven schenkt aan hen die de zonde berouwen. Het doet de strijd ontbranden en brengt die tot zwijgen; verdeeldheid en vrede brengt dit zwaard.' Niet in de studeerkamer maar in de stille binnenkamer komt

deze wijding over de predikant. Zij is als de hemelse dauwen als de liefelijke adem van de Heilige Geest. Zij impregneert, overdekt, verzacht, doordringt, striemt en kalmeert tegelijkertijd. Zij brengt Gods Woord als dynamiet, als zout, als honing; zij maakt Gods Woord tot een Vertrouster, een aanklager, die peilt en openbaart; zij maakt van de toehoorder een veroordeelde of een heilige; zij maakt dat hij huilt als een kind en leeft als een geweldenaar; zij opent zijn hart op dezelfde bijna onmerkbare en toch krachtige manier als waarop de lente de bladeren ontvouwt. Deze wijding is niet te danken aan eigen aanleg of karakter; zij wordt niet gevonden door geleerdheid en wetenschap. Zij kan niet veroverd worden door welsprekendheid of grote ijver. Geen menselijke handen kunnen haar schenken; zij is 'n gave Gods zijn zegel voor z'n eigen boodschappers. Het is de ridderslag van de hemel voor de uitverkorenen die in het gebed geworsteld hebben om deze eer deelachtig te worden. Geloofsijver is goed en misschien zelfs indrukwekkend; het genie is groots. Gedachten inspireren en doen een vuur ontvlammen, maar toch is er een goddelijker gave, een krachtiger energie nodig om de ketenen der zonde te verbreken, om boze en van God vervreemde harten weer te winnen, om de breuken te herstellen en de kerk haar zuiverheid en kracht weer te geven. En hiertoe is alleen de wijding door de Geest in staat.

Hoofdstuk XVI.

Alle pogingen van de predikant zullen ijdel zijn of misschien zelfs erger dan dat, als hij niet gewijd is. Deze wijding moet uit de hemel neerdalen en zijn predikantschap die speciale bekoring geven. Onder de vele hulpmiddelen die hij nodig heeft voor het vervullen van zijn ambt, moet de Bijbel wel de allereerste plaats innemen en ook de overgave aan het gebed en aan Gods Woord. Richard Cecil

In de christelijke leer betekent wijding het afzonderen en het geschikt maken voor Gods werk door de Heilige Geest. Zij is het enige goddelijke hulpmiddel dat de predikant helpt zijn uitzonderlijk en reddend werk te volbrengen. Zonder haar worden er geen werkelijk geestelijke resultaten bereikt en onderscheidt de preek zich in kracht en uitwerking in geen enkel opzicht van een nietgewijde toespraak. Deze goddelijke wijding van de predikant brengt bij de verkondiging van het Woord Gods de geestelijke resultaten tot stand en zonder deze wijding worden die resultaten niet bereikt. Men kan een prettige indruk maken, maar dit is niet de bedoeling van het verkondigen van het evangelie. Men kan ook veinzen gewijd te zijn. Er zijn veel dingen die gelijkenis daarmee vertonen; veel resultaten die lijken op de uitwerking ervan, maar zij hebben in wezen er niets mee te maken. De gloed of de vertedering die veroorzaakt worden door een pathetische of emotionele preek kunnen enige gelijkenis vertonen met de werking van de goddelijke wijding, maar de sterke, allesdoordringende, hartverscheurende kracht ontbreekt. En geen balsem die de harten weer heelt is aanwezig in deze oppervlakkige, welwillende en emotionele gevoelens; zij zijn niet radicaal, zij leggen de zonde niet bloot en genezen haar evenmin. Deze goddelijke wijding is het enig wezenlijke dat de waarachtige verkondiging van het evangelie onderscheidt en van elke andere manier waarop de waarheid ons wordt verteld. Zij schraagt en doordringt de geopenbaarde waarheid met al de kracht Gods. Zij belicht het Woord, zij verlicht en verrijkt het verstand en schenkt het vermogen dat Woord te begrijpen en te omvatten. Zij vormt het hart van de predikant en geeft de tederheid, zuiverheid, de kracht en het licht die nodig zijn voor het bereiken van de grootste resultaten. Zij geeft de predikant vrijheid en verruiming van gedachten en zieleen vrijheid, volheid en directheid van spreken die op geen enkele andere manier verkregen kan worden. Zonder deze wijding van de predikant zou het evangelie geen grotere projecterende kracht bezitten dan welk ander woord dan ook. Zij is het goddelijk merkteken. Een predikant die gewijd is, brengt God in het evangelie en

wanneer hij niet gewijd is, is God niet aanwezig en het evangelie is overgeleverd aan de lage en ontoereikende krachten die menselijk vernuft of menselijk talent kunnen uitdenken om bepaalde leerstellingen te propageren. In dit opzicht faalt de kansel dikwijls; op dit allesbeslissende punt blijft zij in gebreke. Zij kan wetenschappelijk goed onderlegd zijn, briljant en welbespraakt; sensatie of minder aanstootgevende middelen kunnen volle kerken geven; geestkracht kan indruk maken en de waarheid beklemtonen, maar zonder deze wijding zal dit alles zijn als de onmachtige aanval van de golven op de rots van Gibraltar. De golven kunnen haar schuimend bedekken of er tegen aan beuken, maar de rots blijft onaantastbaar en onaangetast. Het menselijk hart kan door deze menselijke krachten evenmin van hardheid en zonde gezuiverd worden als die rotsen door de nooit aflatende kracht van de oceaan weggespoeld kunnen worden. Deze wijding door de Geest waarborgt de consecratie van de predikant en is het criterium voor de waarachtige uitoefening van zijn ambt. Andere krachten en motieven kunnen hem geroepen hebben tot zijn werk, maar de kracht van de Heilige Geest is de enige consecratie die door God erkend wordt. De goddelijke wijding, de 'zalving', is wat de kansel nodig heeft en ook hebben moet. Deze goddelijke olie door Gods hand uitgestort, moet de gehele mens hart, hoofd en geest oliën en soepel maken totdat zij hem afzondert van alle aardse, wereldse en zelfzuchtige motieven en doelstellingen, in een sfeer die zuiver is en goddelijk. Hierdoor ziet men dan in de gemeente dikwijls beroering ontstaan en wrijving. Dezelfde waarheden zijn tevoren strikt volgens de letter verkondigd, maar alles blijft onbewogen, geen onrust of trilling wordt gevoeld. Het is zo rustig als op een kerkhof. Dan komt er een andere predikant met die mysterieuze invloed; de dode letter wordt bezielde door de Heilige Geest, de harteklop van een machtige ontroering wordt gevoeld; het is de wijding die het geweten in beroering brengt en doordringt en het hart breekt. Prediking zonder wijding maakt alles hard, droog, bitter en dood. Deze 'wijding' is niet alleen een herinnering uit het verleden; zij is een belevenis die men nu in onze dagen nog zeer reëel en bewust kan ondergaan. Zij wordt ervaren door de mens en is merkbaar in zijn prediking. Zij is datgene wat hem vormt naar het beeld van zijn goddelijke Meester en ook datgene waardoor hij in staat is de christelijke waarheid met overtuiging te verkondigen. Zij verleent kracht aan zijn ambt en doet al het andere dat die wijding niet heeft ondergaan zwak en ijdel lijken; haar aanwezigheid compenseert alle andere en zwakkere krachten wanneer die ontbreken. Deze wijding is geen onvervreemdbaar bezit. Zij is een gave die ons op bepaalde condities

geschonken wordt; zij kan behouden en nog vergroot worden door hetzelfde proces waardoor zij werd verkregen: door een nietaflatende drijfkracht naar God, door een vurig verlangen naar God, door de wijding naar waarde te schatten, door haar na te jagen met onvermoeibare ijver en al het andere te beschouwen als van nul en generlei waarde. Op welke wijze komt deze wijding tot stand en waar komt zij vandaan? Rechtstreeks van God in antwoord op gebed. Alleen biddende harten worden vervuld met deze goddelijke olie; alleen biddende lippen worden gewijd. Gebed, veelvuldig gebed, is de prijs voor de wijding; gebed, veelvuldig gebed is de enige voorwaarde om haar te behouden. Zonder onophoudelijk gebed wordt de predikant haar nooit deelachtig; zonder volharding in het gebed, vergaat het haar als het manna dat te lang bewaard werd en bedierf.

Hoofdstuk XVII.

Geef mij honderd predikers die niets anders vrezen dan de zonde en geen ander verlangen kennen dan God en dan doet het er niet toe of dit geestelijken zijn of leken; alleen zulke mannen zullen de poorten der hel doen wankelen en het koninkrijk Gods op aarde stichten. God handelt alleen in antwoord ons ons gebed. John Wesley

De apostelen kenden de noodzaak van het gebed en de waarde daarvan voor de vervulling van hun werk. Zij waren er zich van bewust dat hun hoge roeping hen allerminst onthief van de noodzaak tot bidden, maar dat dit voor hen juist nog dringender nodig was; zij waakten er dus zorgvuldig voor dat geen ander belangrijk werk te veel van hun tijd in beslag nam zodat er niet voldoende tijd over zou blijven voor het gebed. Daarom stelden zij leken aan voor het nakomen van de moeilijke en tijdrovende verplichtingen verbonden aan hun ambt, opdat zij, de apostelen, zich ongestoord konden houden aan het gebed en de bediening van het Woord' (Hand. 6: 4). Het gebed wordt voorop gesteld en hun relatie tot dat gebed wordt duidelijk weergegeven door de uitdrukking 'zich wijden aan gebed', er wordt heilige zaak mee gemaakt, zich wijden aan bidden; gloed, kracht, volharding en tijd daaraan geven. En hoe hebben deze vrome apostelen zich gewijd aan dit goddelijke werk van bidden! 'Nacht en dag bidden wij vurig', zegt Paulus (1 Thess. 3:10). 'Wij zullen in gebed blijven volharden' is de voorwaarde voor het apostolaat. Wat hebben deze nieuwtestamentische predikers zich ingespannen in gebed voor Gods volk en hoe overtuigend konden zij van God getuigen door hun gebed! Deze vrome apostelen beeld den zich niet in dat het voldoende was wanneer zij Gods Woord naar de letter verkondigden, maar hun prediking was bestemd om te blijven getuigen door de gloed en volharding van hun gebed. En het apostolische gebed stelde even zware eisen en werd even noodzakelijk geacht als de apostolische prediking. Zij baden krachtig dag en nacht om hun volk te voeren naar de hoogste regionen van vroomheid en geloof. En om hen op deze geestelijke hoogte te kunnen houden, moest hun gebed nog aan kracht winnen. De prediker die in de leerschool van Christus nooit de hoge en goddelijke kunst van de voorbede heeft geleerd, zal nooit de kunst van de ware prediking machtig worden, hoeveel kanselwesprenkendheid hij ook mag bezitten en hoe geniaal hij zijn preken in elkaar weet te zetten. De gebeden van vrome apostolische leiders dragen veel bij tot de vroomheid van degenen die zelf geen apostelen zijn. Als de voorgangers der Kerk in latere jaren even vurig voor hun volk gebeden hadden als de apostelen

gedaan hadden, zouden de duistere tijden van afvalligheid en wereldsgezindheid de geschiedenis niet ontsierd, de vooruitgang van de Kerk niet tegengehouden en Gods glorie niet verduisterd hebben. Apostolisch gebed kweekt gelovigen en bewaart voor de Kerk de apostolische tijden van zuiverheid en macht. Wat een verheven geest, wat een zuivere en hoge motieven, wat een onbaatzuchtigheid, zelfopoffering en moeizame arbeid, wat een vurige geest en godsdienstige tact is er nodig om een voorbede te kunnen doen voor de mensen! De predikant moet voor zijn gemeente worstelen in gebed, opdat zij niet alleen gered, maar ook volkomen bekeerd worden. De apostelen baden om volmaaktheid voor de gelovigen; niet dat zij alleen mochten proeven van de dingen Gods, maar 'opdat gij vervuld wordt tot alle volheid Gods' (Eph. 3:19). Paulus verliet zich niet op zijn prediking, maar 'Om die reden boog hij zijn knieën voor de Vader van onze Heere Jezus Christus' (Eph. 3: 14). Door het gebed van Paulus werden er meer mensen bekeerd dan door zijn prediking. Epaphras bereikte evenveel of zelfs meer door zijn gebed voor de Colossenzen dan door zijn preken. In het gebed streed hij vurig opdat: 'Gij moogt staan, volmaakt en verzekerd bij alles wat God wil' (Col. 4: 12). Predikanten zijn in de eerste plaats Gods leiders; zij zijn in eerste instantie verantwoordelijk voor de toestanden in de Kerk. Zij vormen haar en geven kleur en richting aan haar bestaan. Van deze leiders hangt veel af. Zij bepalen de regels en de tijden. De Kerk is goddelijk, de schat die zij bewaart is een hemelse schat, maar hij, de mens, heeft er zijn stempel op gedrukt. De schat wordt bewaard in aarden vaten en zij smaakt naar die vaten. De Kerk van God vormt haar leiders en wordt op haar beurt door hen beïnvloed. Zij zal daarom een getrouwe afspiegeling zijn van deze leiders, geestelijk, of werelds of een conglomeraat van beide. De koningen van Israel bepaalden de aard van Israëls vroomheid. Zelden komt de Kerk in opstand tegen de religie van haar voorgangers of rijst zij daar bovenuit. Sterk geestelijke leiders, mannen met godsdienstige kracht, waarborgen Gods gunst; onheil en zwakheid volgen onherroepelijk in het spoor van zwakke of wereldse leiders. Israel was laag gezonken toen kinderen over hen regeerden en de profeten voorspelden niet veel goeds toen kinderen Gods volk in Israel onderdrukten en vrouwen regeerden. Tijden van geestelijk leiderschap betekenen ook tijden van grote geestelijke voorspoed in de Kerk. Gebed is een van de meest karakteristieke voorwaarden voor een sterk geestelijk leiderschap. Mensen die sterk zijn in het gebed, zijn machtig en in staat invloed uit te oefenen. Hun macht bij God leidt tot de overwinning. Hoe kan een man die zijn boodschap niet rechtstreeks van God ontvangt,

preken? En hoe kan hij Gods Woord verkondigen wanneer zijn geloof niet bezielde is, zijn visie niet verhelderd en zijn hart niet verwarmd tijdens het stille gebed? Wee de lippen die niet beroerd zijn door de warmte van het gebed. Zij zullen voor eeuwig zonder wijding blijven en de goddelijke waarheid zal nooit met overtuiging door hen uitgesproken worden. De kansel zonder binnenkamer zal altijd een dood en levenloos ding blijven. Een predikant kan zonder gebed correct, onderhoudend of wetenschappelijk spreken, maar er is een oneindig verschil tussen dit soort prediking en het uitzaaien van Gods kostbaar zaad met gewijde handen en vrome harten. Een predikantschap zonder gebed betekent de dood voor Gods waarheid en voor Gods Kerk. De doodkist kan zeer kostbaar zijn, bedekt met prachtige bloemen, maar ondanks de prachtige entourage blijft het een begrafenissen. Een christen zal zonder het gebed nooit Gods waarheid leren verstaan. Eeuwen van het duizendjarig godsrijk zijn verloren gegaan door een kerk zonder gebed en de komst van de Heer is ontegenzeggelijk hierdoor vertraagd. De hel is groter geworden en heeft haar duistere holen der verschrikking gevuld; dit is te wijten aan de dode dienst in een kerk zonder gebed. De beste en meest waardevolle offerande is het gebedsoffer. Indien de predikanten van de twintigste eeuw de les van het gebed goed zouden leren en de macht van het gebed ten volle zouden benutten, zou Gods rijk tot volle wasdom komen vóór het einde van deze eeuw. 'Bidt zonder ophouden' is het trompetsignaal voor de predikanten van de twintigste eeuw. Als onze eeuw de teksten, de woorden en de preken in het stille binnen vertrek ontvangt, zal de volgende eeuw een nieuwe hemel en een nieuwe aarde aanschouwen; de oude door zonde bevlakte en door zonde verduisterde hemel en aarde zullen verdwijnen door de kracht van een biddende Kerk.

Hoofdstuk XVIII.

Als de christenen die klaagden over hun predikanten, minder gezegd hadden tegen de mensen, maar krachtiger voor deze predikanten hadden gebeden zó de hemelpoort bestormd hadden met hun ootmoedig, vurig en onophoudelijk gebed, zouden zij veel meer bereikt hebben. Jonathan Edwards

Op de een of andere manier is de gewoonte om in het bijzonder voor de predikanten te bidden, in onbruik geraakt of wordt er niet veel waarde meer aan gehecht. Af en toe wordt zij nog wel gebruikt als een kleinering van het ambt, als een verklaring in het openbaar van de onbekwaamheid van de predikant. Het is wellicht een kritiek op de verwatenheid van kennis en op de zelfgenoegzaamheid en deze horen ook bekritiseerd te worden in een gemeente die deze dingen toelaat. Het gebed betekent voor de predikant niet alleen een plicht die zijn ambt hem oplegt, of een voorrecht, maar het is een noodzaak. Wat de lucht betekent voor onze longen, betekent het gebed voor de predikant. Het is absoluut noodzakelijk voor hem om te bidden en het is ook noodzakelijk dat er voor hem gebeden wordt. Deze twee voorwaarden vormen een eenheid die nooit verbroken mag worden: de predikant moet bidden en er moet voor de predikant gebeden worden. Om de ontzagelijke verantwoordelijkheid te kunnen dragen van zijn geweldige taak en zich te verzekeren van het grootste succes, moet hij zoveel bidden als maar mogelijk is en zoveel mogelijk profiteren van de gebeden die voor hem opgezonden worden. De ware predikant verlangt vurig naar die gebeden van zijn gemeente. Hoe vromer iemand is, hoe groter waarde hij hecht aan het gebed, hoe duidelijker hij ziet dat God Zich openbaart aan degenen die bidden en dat de Godsopenbaring groter is naarmate de intensiteit van het gebed groter wordt. Een hart dat niet bidt leert nooit de verlossing kennen. De Heilige Geest vertoeft nooit in een geest die niet bidt en zo'n ziel zal ook nooit door prediking worden gesticht. Christus wil niets te maken hebben met christenen die niet bidden. Het evangelie heeft geen uitwerking wanneer het verkondigd wordt door een predikant die niet bidt. Begaafdheid en talent; ontwikkeling, welsprekendheid en goddelijke roeping kunnen niets afdoen aan deze eis tot bidden, maar slechts de noodzaak tot zelf bidden voor de predikant nog versterken en tevens de noodzaak tot het bidden der gemeente voor hem. Hoe meer zijn ogen open gaan voor de verantwoordelijkheid en de moeilijkheden van zijn werk, hoe meer hij zal inzien en ook zal voelen hoe noodzakelijk het gebed voor een ware predikant is; niet alleen een

toenemende behoefte aan zelf bidden, maar hij zal ook een beroep doen op anderen om hem door hun gebeden te helpen. Paulus is hiervan een goed voorbeeld. Wanneer er een man was die het evangelie projecteren kon door zijn persoonlijke kracht, helder verstand, cultuur, persoonlijke genade, zijn apostolische opdracht en goddelijke roeping, dan was Paulus die man. Paulus is een buitengewoon goed voorbeeld van het feit, dat een prediker een man moet zijn die zich volkomen wijdt aan het gebed. Tegelijkertijd is hij een voortreffelijk voorbeeld van het feit dat de ware apostolische prediker het gebed van andere vrome mensen nodig heeft om zijn ambt tot een volledig succes te kunnen maken. Op hartstochtelijke wijze vraagt, smeekt en pleit hij voor de hulp van al Gods vromen. Hij wist dat, net als overal elders, ook op geestelijk terrein eendracht macht betekent; dat de concentratie van geloof, verlangen en gebed de stroom van geestelijke kracht doet toenemen tot dat zij overstelpend en onweerstaanbaar wordt. Afzonderlijke gebeden die gecombineerd worden, vormen net als waterdruppels, een oceaan die alle weerstand tart. En zo besloot Paulus, met zijn helder en volledig begrip van de geestelijke stuwkracht, om zijn ambt even indrukwekkend, even eeuwig en even onweerstaanbaar te maken als de oceaan, door al de verstrooide gebeden te verzamelen en als stuwende kracht bij de uitoefening van zijn ambt te gebruiken. Zou het geheim van het grote succes van Paulus en van zijn invloed op de Kerk niet gezocht moeten worden in het feit dat hij meer dan anderen het gebed op de juiste manier wist aan te wenden? Aan de broeders in Rome schreef hij: 'Maar broeders, ik vermaan u bij onze Heere Jezus Christus en bij de liefde des Geestes om samen met mij te worstelen in den gebede voor mij tot God' (Rom. 15: 30-31). Tegen de Efeziërs zei hij: 'En bidt daarbij met aanhoudend bidden en smeken bij elke gelegenheid in de Geest, daartoe wakende met alle volharding en smeking voor alle heiligen; ook voor mij, dat mij, bij het openen van mijn mond het woord geschonken worde, om vrijmoedig het geheimenis van het evangelie bekend te maken' (Eph. 6:18-19). De Colossenzen drukt hij op het hart: 'Volhardt in het gebed, weest daarbij waakzaam en dankt en bidt tevens voor ons, dat God een deur voor ons woord op ene, om te spreken van het geheimenis van Christus, ter wille waarvan ik ook gevangen zit. Dan zal ik het zó in het licht stellen, als ik het behoor te spreken' (Col. 4:2-4). Tegen de Thessaloniëzen zegt hij kort en bondig: 'Broeders, bidt voor ons' (Thess. 5:25). Paulus doet ook een beroep op de gemeente in Korinthe om hem te helpen bij het gebed; dit moest een onderdeel van hun werk zijn. Tenslotte bezweert hij de gemeente in Thessalonië: 'Voorts broeders, bidt voor ons, dat het woord des Heeren

snelle voortgang hebbe en verheerlijkt worde, evenals bij u en dat wij bewaard blijven voor de wargeesten en slechte mensen' (2 Thess.3:1-2). Hij drukt de Filippenzen op het hart dat al zijn beproevingen en al het verzet dienstbaar gemaakt kunnen worden aan de verspreiding van het evangelie wanneer zij maar voor hem bidden. Philemon moest een verblijf voor hem inrichten want door het gebed van Philemon werd Paulus zijn gast. De houding van Paulus in deze zaak illustreert zijn deemoed en zijn diep inzicht in de geestelijke krachten die het evangelie oproept. Bovendien houdt het een les in die op elke tijd van toepassing is; wanneer Paulus zo afhankelijk was van de gelovigen voor het welslagen van zijn ambt, hoeveel groter is dan de noodzaak dat de gebeden der gelovigen zich op het predikantschap van vandaag concentreren. Paulus was niet bang dat dit dringend verzoek om voor hem te bidden zijn waardigheid zou verlagen, zijn invloed zou verminderen of zijn geloof zou kleineren. En wat dan nog? Laat de waardigheid verdwijnen, de invloed verminderen en de geloofsreputatie verdwijnen hij had hun gebed nodig. Geroepen en uitverkoren als hij was tot hoofd der apostelen, was zijn wapenrusting niet compleet zonder het gebed van zijn gemeente. Overal schreef hij brieven om hen te bewegen voor hem te bidden. Bidt u voor uw predikant? Bidt u voor hem in uw binnenkamer? Het gebed in het openbaar heeft weinig waarde tenzij het gesteund of gevolgd wordt door het stille gebed. Voor de predikant zijn de biddende gelovigen als Aaron en Hur voor Mozes. Zij strekten zijn handen naar de hemel en beslisten daarmee de strijd die om hen woedde. De apostelen trachtten de Kerk tot bidden te brengen. Zij onderschatten niet de genade van het geven met een blij hart en ook niet de plaats die godsdienstige activiteiten in het geestelijk leven innamen, maar zij vonden dat niets van dit alles vergeleken kon worden met de noodzakelijkheid en de belangrijkheid van het gebed. Er werd een zeer dringend beroep gedaan en ernstig vermaand; veelbetekenende en alarmerende woorden werden gesproken om de zo belangrijke verplichting en noodzaak tot gebed kracht bij te zetten. 'Spoor de gelovigen overal aan tot gebed' is het hoofdthema van de apostolische prediking en de sleutel tot hun succes. Jezus Christus had zich beijverd om dit te doen tijdens de dagen van zijn persoonlijke prediking. Toen Hij bewogen werd met oneindige ontferming bij het aanschouwen van de velden die rijp waren om te oogsten en waar de oogst verloren dreigde te gaan door gebrek aan arbeiders, brak hij zijn eigen gebed af en probeerde hij het trage geweten van zijn discipelen wakker te schudden toen Hij hen opdroeg: 'Bidt daarom de Heer van de oogst, dat Hij arbeiders uitzende in zijn oogst (Matth. 9:

38). 'Hij sprak een gelijkenis tot hen met het oog daarop, dat zij altijd moesten bidden en niet verslappen' (Luk. 18: 1).

Hoofdstuk XIX.

Deze voortdurende haast richt mij geestelijk en lichamelijk te gronde. Meer afzondering en vroeger opstaan! Ik vermoed dat ik te weinig tijd besteed heb aan mijn godsdienstplichten, zoals stil gebed, godsdienstige overpeinzingen, het lezen van de Heilige Schrift enz. Daarom ben ik zo koud en zo hard. Ik zou er beter aan doen twee of tweeënehalf uur elke dag hieraan te besteden. Ik ben veel te laat naar bed gegaan en had daarom maar een haastig half uurtje voor mij zelf, in de ochtend. De ervaring van alle gelovige mensen bevestigt de stelling dat zonder een behoorlijke tijd voor stil gebed, de ziel verschrompelt. Het gebed vermag alles het gebed is almachtig verklaar ik hier en waarom niet? Want die almacht ontleent het alleen aan de genadige beschikking van de God van liefde en waarheid. En daarom bidt, bidt, bidt, zeg ik u. William Wilberforce

Onze vroomheid wordt niet beoordeeld naar de klok, maar toch is tijd een heel belangrijke factor. Het vermogen om te wachten en aan te blijven houden behoort tot de essentie van onze omgang met God. Haast is altijd fataal en schadelijk en komt toch erg veel voor in die belangrijke zaak van onze gemeenschap met God. Korte gebeden zijn verderfelijk voor waarachtige vroomheid. Kalmte, invloed en kracht zijn nooit de metgezellen van de haast. Korte gebeden putten onze geestelijke kracht uit, remmen geestelijke vooruitgang, ondermijnen de geestelijke fundamenten en vernietigen de wortels en de bloesem van het geestelijk leven. Zij zijn de oorzaak van afvalligheid en duiden op oppervlakkige vroomheid; zij zijn de oorzaak van het rotten van het zaad en de verarming van de bodem. Het is waar dat de gebeden in de Bijbel kort zijn, maar de mannen Gods in de Bijbel brachten vele uren met God door in zoete en godvruchtige worsteling. Zij overwonnen met weinig woorden maar met langdurig wachten. De gebeden van Mozes mogen dan kort zijn, maar Mozes bad tot God gedurende veertig dagen en nachten. Het bidden van Elia mag dan in een paar alinea's samengevat kunnen worden, maar er bestaat geen twijfel aan of Elia bracht vele uren van hevige strijd en verheven samenzijn met God door voordat hij met stoutmoedigheid tot Achab sprak: 'Er zal deze jaren geen dauw of regen zijn, tenzij dan op mijn woord' (1 Kon. 17: 1). Het woordelijk verslag van de gebeden van Paulus is kort, maar Paulus bad 'dag en nacht overvloediglijk'. Het Onze Vader is een goddelijk miniatuur gebed voor de lippen van een kind, maar de man Jezus Christus bad dikwijls de hele nacht voor Zijn werk was volbracht; die nachtelijke en

langdurende gebeden verleenden Zijn werk de glans der volmaaktheid en Zijn wezen de volheid en glorie van goddelijkheid. Geestelijk werk is inspannend werk en de mensen zijn daar afkerig van. Bidden, werkelijk bidden, kost serieuze aandacht en tijd, waar ons vlees en bloed niet veel voor voelen. Maar weinig mensen hebben zo'n sterk karakter dat zij zich inspanning zullen getroosten als een geringe moeite ook voor lief wordt genomen. Wij kunnen ons zelf wennen aan armzalig gebed totdat wij er zelf in beginnen te geloven dat het goed is of in ieder geval goed lijkt en zo ons geweten in slaap sussen een zeer gevaarlijk bedwelmend middel! Wij kunnen het bidden veronachtzamen en het gevaar pas beseffen wanneer de fundamente verdwenen zijn. Haastige gebeden geven een wankel geloof, een zwakke overtuiging. Als men weinig met God samen is, betekent men ook weinig voor God. Het gebed bekorten maakt de hele godsdienst klein, benepen, kreterig en slonzig. Er is tijd nodig om de goddelijke geest in ons te laten komen. Korte gebeden snijden de toestroming voortijdig af. Er is tijd nodig voor de volle openbaring van God in onze binnenkamer. Weinig tijd en haast misvormen het beeld. Henry Martin klaagt dat 'een gebrek aan lezen van godsdienstige lectuur en de korte duur van zijn gebeden door het onophoudelijk maken van preken, zijn ziel van God hadden vervreemd.' Hij was van oordeel dat hij te veel tijd had besteed aan de openbare verplichtingen van zijn ambt en te weinig aan zijn eigen samenzijn met God. Hij was ervan doordrongen dat het nodig was tijd te reserveren voor vasten en voor ernstig gebed. Het resultaat hiervan vermeldde hij: 'Vanmorgen lukte het mij om twee uur te bidden.' William Wilberforce, lid van het Engelse Lagerhuis, zei: 'Ik moet meer tijd reserveren voor eigen gebed; ik heb veel te veel in de openbaarheid geleefd. Het korter worden van het persoonlijk gebed laat de ziel hongeren en dorsten; zij raakt verzwakt en uitgeput. Ik heb te laat in de nacht gewerkt.' Van een mislukking in het parlement zegt hij: 'Laat mij verslag uitbrengen van mijn droefheid en schaamte; het is waarschijnlijk allemaal te danken aan het feit dat ik het persoonlijk gebed beperkt heb en dus liet God mij struikelen.' Meer afzondering en vroeger opstaan waren voor hem de oplossing. Meer tijd en vroege gebeden zouden als bij toverkracht, menig verstikt geestelijk leven, opnieuw bezielen en kracht geven. Meer tijd en vroeg opstaan voor het gebed zou zich manifesteren in een vroom leven. Vroomheid zou niet zo zeldzaam of moeilijk hoeven te zijn als onze gebeden niet zo kort en haastig waren. Een christelijke geaardheid met al haar liefelijke en koele geur zou niet zo'n vreemde en hopeloze zaak zijn als wij wat langer in onze binnenkamer bleven en met groter intensiteit

baden. Ons leven is arm omdat wij weinig bidden. Een overvloed van tijd in onze binnenkamer zou ons leven overvloedig en rijk maken. De tijd die wij met God samen kunnen zijn in die binnenkamer is een maatstaf voor de tijd die wij Hem daarbuiten trouw kunnen blijven. Een kort en gehaast verblijf in dat vertrek is fataal. Wij worden daardoor niet alleen misleid, maar wij lijden op verschillende manieren grote verliezen en een erfenis ontgaat ons. Het toeven in de binnenkamer werkt instructief en zegevierend. Wij leren erdoor en de grootste overwinningen zijn dikwijls het resultaat van lang wachten, wachten tot woorden uitgeput raken; zwijgend en geduldig wachten verwerft de kroon. Jezus Christus vraagt met gekwetste nadruk: 'Zal God dan Zijn uitverkorenen geen recht verschaffen, die dag en nacht tot Hem roepen?' (Luk. 18:7). Bidden is de meest grootse daad die wij kunnen volbrengen en om dat goed te doen moet er kalme, tijd en bedachtzaamheid zijn; anders wordt die daad verlaagd tot de geringste en minst waardevolle van alle menselijke prestaties. Het waarachtige gebed heeft de grootste resultaten en het armzalige gebed de kleinste. Wij kunnen niet te veel tijd besteden aan waarachtig gebed; en niet te weinig aan het schijngebed. Wij moeten de waarde van het gebed opnieuw leren kennen. Er is niets dat zoveel tijd vergt. En als wij die wondere kunst willen leren, moeten wij niet zo maar te hooi en te gras bidden. 'Een kort gesprek met Jezus,' zoals de kinderen zingen maar wij moeten vastbesloten de beste uren van de dag voor God en voor het gebed reserveren, anders zal er geen gebed zijn dat die naam werkelijk verdient. Er zijn weinig mensen die werkelijk bidden. Het gebed is door de predikant en door de priester ontheiligd. In deze tijd van jachten en haasten, van stoom en elektriciteit, willen de mensen geen tijd besteden aan bidden. Er zijn predikanten die 'hun gebeden opzeggen' als een deel van hun werkprogramma bij gewone of buitengewone gelegenheden, maar wie bidt zoals Jakob bad tot hij gekroond werd als een zegevierende, vorstelijke bemiddelaar? Wie bidt zoals Elia bad tot al de verborgen krachten der natuur naar buiten kwamen en een land dat door hongersnood geteisterd werd, ging bloeien als het paradijs? Wie bidt zoals Jezus Christus bad toen Hij op de berg 'de nacht doorbracht in het gebed met God' (Luk. 6: 12). De apostelen wijdden zich aan het gebed. Het moeilijkste dat mensen en zelfs predikanten kunnen volbrengen. Er zijn mensen die al hun geld zouden willen geven en sommige van hen zijn erg rijk maar zich wijden aan het gebed, dat doen zij niet en zonder dat is hun geld niets dan een vervloeking. Er zijn genoeg predikanten die lange en welsprekende toespraken houden over de noodzaak van het godsdienstig reveil en de verspreiding van het

koninkrijk Gods, maar er zullen er niet velen zijn die dit biddend doen en toch is zonder gebed elke prediking ijdel. Het is een verouderde en bijna verloren gegane kunst; de grootste weldoener van deze eeuw zou zijn een man die de predikanten en de kerk weer opnieuw kon leren bidden.

Hoofdstuk XX.

Ik geloof dat mijn gebed sterker is dan de duivel zelf; wanneer dit niet zo was, zou het met Luther allang mis gegaan zijn. Toch willen de mensen de grote wonderen niet zien en erkennen die God om mijnentwille verricht. Als ik ook maar een enkele dag het bidden zou nalaten, zou ik veel van de bezieling van het geloof verliezen. Martin Luther

Voor het pinksterfeest konden de apostelen slechts af en toe een glimp opvangen van de grote betekenis van het gebed. Maar de komst van de Heilige Geest op het pinksterfeest verhief het gebed tot zijn allesbeheersende plaats in het evangelie van Christus. Voor elke gelovige betekent het gebed nu de meest dringende roep om de Heilige Geest. Door het gebed ontstaat vrome godsvrucht en zij wordt erdoor gezuiverd en vervolmaakt. Daar waar de gelovigen niet vroeg in de morgen en laat in de nacht bidden, heeft het evangelie maar weinig resultaten. Waar zijn de christelijke leiders die de moderne gelovigen kunnen leren hoe zij moeten bidden en hen tot bidden kunnen bewegen? Zijn we er ons van bewust dat wij bezig zijn een gemeente te vormen, die niet bidt? Waar zijn de apostolische leiders die Gods volk tot het gebed kunnen brengen? Laat hen naar voren komen en het doen; het is het belangrijkste werk dat gedaan kan worden. Meer faciliteiten voor de opleiding en meer geld zullen een vloek zijn voor de godsdienst wanneer wij niet meer en niet beter bidden dan wij nu doen. Meer gebed is niet iets dat vanzelf komt. De campagne voor kerkelijke fondsen zal ons hier niet bij helpen maar eerder een beletsel vormen als wij niet oppassen. Alleen een bijzondere inspanning van een biddende leiding zal kunnen baten. De voorbijgangers moeten het voorbeeld geven in een apostolische poging om het gebed zelf als een feit van vitaal belang in het hart en in het wezen van de Kerk te brengen. Alleen biddende voorgangers kunnen biddende volgelingen krijgen. Biddende apostelen zullen biddende gelovigen kweken. Als er op de kansel wordt gebeden, zal er ook in de kerkbanken worden gebeden. Wij hebben dringend iemand nodig die de gelovigen tot bidden kan brengen. Wij zijn geen generatie van biddende gelovigen. Gelovigen die niet bidden zijn maar een armzalig soort gelovigen die noch het vuur, noch de schoonheid, noch de kracht van het geloof bezitten. Wie zal deze breuk herstellen? Hij die de Kerk tot bidden kan brengen, zal de grootste zijn onder de hervormers en de apostelen. Ons nuchter oordeel is dat de Kerk in deze tijd, en in alle tijden, behoefte heeft aan mannen met zo'n overheersend geloof, met zo'n onbezoedelde vroomheid, met zo'n opmerkelijke geestkracht en

verterende geloofsijver, dat hun gebeden, hun geloof, hun leven en hun predikantschap zo radicaal en strijdlustig zijn dat zij een geestelijke revolutie kunnen ontketenen in ons persoonlijk en kerkelijk leven. Wij bedoelen geen mannen die sensatie verwekken door moderne leuzen en ook niet die mannen die hun gehoor aangenaam bezig weten te houden, maar mannen die beroering wekken en revoluties ontketenen door de prediking van Gods woord en door de kracht van de Heilige Geest, revoluties die de hele loop der gebeurtenissen kunnen wijzigen. Natuurlijke gaven en de voordelen van een goede opleiding tellen hier niet, maar wel het kunnen geloven en het kunnen bidden, de kracht van volkomen overgave, het besef van eigen nietigheid, een zich absoluut kunnen verliezen in Gods heerlijkheid, een altijd aanwezig en niet te stillen verlangen en zoeken naar de volheid van God, niet op een luidruchtige, opvallende manier, maar met een weinig opvallende doch intense warmte die alles voor God doet smelten en in beroering brengt. God kan wonderen verrichten als Hij de geschikte man maar vinden kan. Mensen kunnen wonderen verrichten wanneer zij God ertoe kunnen bewegen hen te gebruiken. De geest die de wereld op zijn kop zou kunnen zetten, zou in deze dagen buitengewoon veel goed kunnen doen. Mannen die een machtige beroering kunnen veroorzaken en met hun revoluties het hele aspect van de dingen zouden veranderen, zijn dringend nodig voor de Kerk. De Kerk is nooit helemaal zonder mannen geweest; zij sieren haar geschiedenis; zij zijn de wonderlijke bewijzen van het goddelijke wezen der Kerk; hun voorbeeld en hun levensverhaal zijn een nooit falende inspiratie en zege. Wij zouden moeten bidden om meer van zulke mannen. Wat voor de geestelijke zaak werd gedaan, kan nu weer worden gedaan en misschien beter. Dit was de mening van Christus. Hij zei: 'Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, wie in Mij gelooft, de werken die Ik doe, zal hij ook doen, en grotere nog dan deze, want Ik ga tot de Vader ... ' (Joh. 14: 12-13). Het verleden heeft de mogelijkheden tot het verrichten van grote dingen voor God niet uitgeput. De Kerk die alleen kan verhalen van wonderen in het verleden, is een verloren Kerk. God vraagt om uitverkorenen mannen die door ware zelfkastijding hun eigen ik en de wereld hebben vernietigd; mannen bij wie een faillissement het eigen ik en de wereld zo totaal heeft verwoest dat er geen hoop of verlangen meer bestaat naar herstel; mannen die door dit bankroet en door deze verzaking volmaakte, aan God gewijde harten bezitten.

Laat ons vurig bidden dat Gods belofte onze gebeden te verhoren, volkomen in vervulling mag gaan.